

vox pop rock

Revistă dependentă de toți fanii Anul V, nr. 7-8 (85-86)/1997, 16 pagini, 2500 lei

PAUL CIUCI, un soț proaspăt, un viitor tată și un autor de nădejde al noilor melodii COMPACT

La Mulți Ani „Tetea” Baniciu! 31.07.1997

10 întrebări pentru JOAN BAEZ

(fragmente din conferința de presă)

1. Chitara a fost primul instrument pe care ați pus mâna?
Nu. M-am apucat de pian la 8 ani, la 13 ani mi-am luat ukulelele, iar de la 16 ani cânt la chitară.
2. Credeți că succesul dumneavoastră se datorează activităților avute în plan social?
Nu știu. Pot să spun numai că sunt o mare norocoasă, că pot cânta.
3. Care e cel mai plicticos V.I.P. pe care l-ați întâlnit vreodată?
Vaclav Havel. El nu, dar discursurile lui sunt foarte plicticoase.
4. La ce lucrați?

La un nou album, bineînțeles. Nu știu încă cum se va numi, dar pot să spun că, deși păstrează anumite lucruri specifice mele, l-am adaptat vremurilor actuale.

5. A fost interesantă colaborarea cu Judas Priest?
N-am colaborat cu el, doar l-am îmbrățișat. Și, da, îmbrățișarea lui a fost foarte plăcută!
6. Veți cânta „We Shall Overcome” la București?
Nu prea știu ce să fac, tu ce spui? Știi, te

întreb pentru că în California, de exemplu, un astfel de cântec nu mai e necesar... dar, dacă există locuri în care el e încă necesar, util, atunci îl cânt... am să-l cânt!

7. „David's Album” a fost un album închinat fostului dv. soț. Ați mai compus vreă altă piesă pentru un bărbat?
Da, am mai compus, dar să știți că piesele care merg cel mai bine nu sunt cele compuse pentru o singură persoană!

8. Povestiți-ne o scurtă poveste despre Bob Dylan!

O SCURTĂ poveste? E imposibil!

9. De ce v-ați scris deja memoriile?
Probabil pentru că am un ego accentuat! Dar și pentru că s-au întâmplat atâtea în acești 30 de ani, încât riscam să le uit, mai târziu.

10. Cum v-ați simțit la Woodstock?
Infinorător! Eram însărcinată în luna a șaptea... el, nu, serios vorbind, a fost minunat. Atmosfera a fost extraordinară!

■ Ana Călin

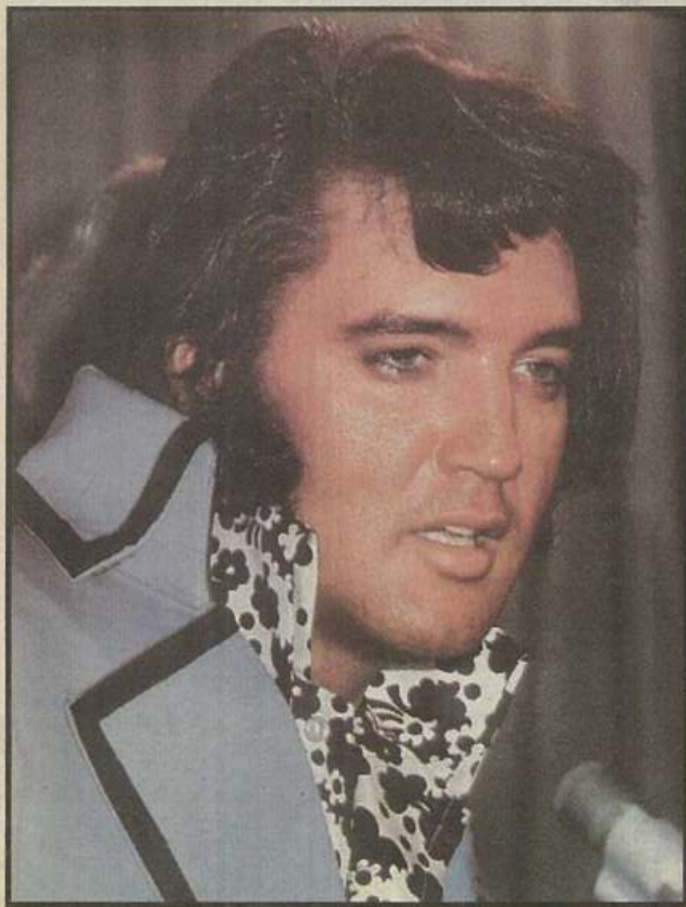
Top T Buzău '97 pag. 3
Ce cred ei despre CERB pag. 4
În boxa VPR: Vrabete, Minculescu, Ciuci, Pațurcă și Savu pag. 8-9
Eveniment: Concertul JOAN BAEZ pag. 12-13
Ce să ascultați în vacanță pag. 14
Botezul ACTIV în țara lui FM pag. 16

Un tip dulce la Brașov

enorm la pălăria sa. Dacă pleacă fără ea, refuză să cânte. În America, un vânt puternic i-a smuls-o de pe cap și a trebuit să coboare cineva (în Grand Canyon!) s-o recupereze. ✦ Are un inel cu un ochi de tigru (achiziționat din Mexic) pe care nu-l scoate niciodată. ✦ Despărțirea de soție l-a afectat mult. Pe teme femellor, partenerul de tchinări era impresarul Padovani. ✦ Printre cumpărături, un loc de cinste l-a ocupat o serie de căciuli din lână netoarsă. Zucchero a fost încântat de ele și a luat mai multe. ✦ Despre eșecul nopții petrecute în Night Clubul ARO s-a mai scris. Italienii au declarat că berea de la noi e slabă. Zucchero a fost atent și la cei care cântau pe scena Barului, remarcându-l pe Florin Ochescu (pe care intenționează să-l contacteze). ✦ Fotografiiile (absolut inedite) cu Zucchero pe lac fac parte din colecția specială V.P.R.

Câteva date suplimentare despre Zucchero, culese direct de la sursă de un „spion” al V.P.R. ✦ Zucchero și ai săi au preferat să mai stea o zi la Brașov decât să doarmă o noapte la Intercontinental (unde aveau camere rezervate). ✦ Italienilor (și americanilor din echipă) le-au plăcut mult orașul și Piața Sfatului. ✦ Zucchero a plătit 700 dolari pentru elicopterul care l-a adus de la Ghimbav la Otopeni. ✦ Zucchero ține

După 20 de ani...
Prezențe feminine în viața lui Elvis

Datorii din numărul trecut

● Presa mondială abundă de fotografii Prodigy, identice cu cele publicate de noi în nr. 4/97. Ne-am interesat dacă există vreo politică specială a imaginii pentru România și am aflat că nici vorbă. Așadar, gestul personajelor de la Ideas Inc. a fost absolut gratuit.

Am sperat în scuze din partea lor, dar n-au sosit. S-au dus la directorul ziarului Ziua și s-au plâns de „prestația” revistei noastre, precum și de unele greșeli apărute în urmă cu 30-40 de zile în cotidianul amintit. Acestea aparțineau integral corecturii ziarului și nu aveau nimic în comun cu revista Vox Pop Rock. Așa se face că rubrica și-a schimbat „puțin” titlul, a rămas cu o singură semnătură și cu sigla cu pricina. Civilizat din partea ziarului, altfel vajnic apărător al drepturilor ziaristilor, era să anunțe schimbarea și eventual (dacă nu cer prea mult) să mulțumească pentru o colaborare de doi ani, pe

artiştilor. Alții numai pentru bani (am avut cazuri hazlii în care cineva întreba cât primește pe un articol pe care nu l-a scris încă). Mai există o categorie care a avut un scop mai profund: să-și facă un nume, după care să-și ofere serviciile altor

nimeni. Cine o are, să vină! ● Producătorii de discuri continuă să fie defazați. În mare parte. Cu mici excepții, aceștia se mulțumesc prin anunțul plătit la un cotidian, după care se tot minunează că nu merg vânzările. Nu o dată am scris despre albume autohtone, după ce am cumpărat produsul din magazinul E anormal ca un producător să nu-și calculeze o sumă alocată promoției prin presă și radio-televiziune. Apoi îi auzim pe toți că sunt piratați. E normal să fie așa, dacă tirajul nu acoperă cererea reală și când publicul nu află că a apărut caseta sau CD-ul dorit. 80% dintre prezentările din V.P.R., anunțurile de apariții discografice s-au făcut gratuit. Trageți voi concluziile! ● Menținem GRATUITATEA rubricii HELP!, care privește persoanele particulare aflate în căutare de prieteni, de anumite discuri, postere, instru-

mente muzicale. Este singurul gest pe care-l facem cu reală plăcere, de la înființare până-n prezent. N-aș fi adus vorba despre acest aspect dacă nu era vorba de „tepele” pe care unii ni le oferă periodic. Poate prin contrast, vom fi mai bine înțeleși. ● Sunt nevoit să explic absența unui vechi colaborator din paginile revistei. **Gabi Gomboș** nu ne-a mai căutat de două luni, dând de înțeles că a renunțat pur și simplu la colaborare. După șapte ani, gestul mi se pare nu tocmai elegant. Măcar un telefon meritam. Dar fiecare cu drumul lui. Îi urez succes oriunde ar fi! ● Acum când căldura ne doboară și ne gonește la munte sau la mare, nu-mi rămâne decât să vă doresc VACANȚĂ MINUNATĂ și să ne întâlnim sănătoși în septembrie!

publicații, care aveau mai mulți bani și mai puțini specialiști în domeniu. E mult mai comod să dai materiale unor ziare și reviste cu redactori-șefi total neinițiați în ale pop-rock-ului, decât aici. ● Cea mai amuzantă fază am întâlnit-o la fotoreporteri (de fapt fotografi, de fapt posesorii de aparate de fotografiat). În acest domeniu, penuria este dureroasă. Nu prea avem oameni îndrăgostiți de muzică și imagine în egală măsură. Nu poți pretinde că ești profesionist când nu recunoști vedete celebre interne sau internaționale. Nu poți fi fotoreporter dacă nu simți pulsul, atmosfera unui concert, viața din culise, starea publicului ș.a.m.d. La acest capitol suntem în perpetuă căutare. ● Și de condeie tinere și devotate ne vom bucura. Scrisul se învață, informația se culege (surse sunt cu miile), dar PASIUNE nu-ți dă

Andrei Partoș

Dacă e să vorbim despre fiecare membru Holograf în parte, un lucru e sigur. Fiecare provine din câte un cartier, după cum urmează: **Bittman** — cartierul Delea Veche (dărămat întru construirea Victoriei Socialismului); **Vrabete** — cartierul Brazda lui Novac (nu-l căutați prin București, că e în Craiova); **Petroșel** — cartierul Cotroceni (ai, ai, ai!); **Furtună** — cartierul Dorobanți (off!); **Dediu și Bațu** — Constanța (cartiere nedefinite). Dar noi vorbim de Holograf în întregime, și-atunci e musai să zicem că, într-o zi de joi cu soare, cei șase s-au hotărât să pornească cu traista (a se citi scenă, lumini și instalație de sunet) în băț, ca să se plimbe și să cânte în șase dintre cartierele Bucureștiului... și, până la această oră, au fost deja în două dintre ele. Prima cântare a avut loc **joi, 3 iulie**, în cartierul Titan, parcul Titan. La ora 20,00, lucrurile arătau cam așa: puhoi de lume din cartier, care cu copii — „nu vă țineți de prostii!” —, care cu căței, pisici sau iubite. Unii s-au mulțumit să urmărească întâmplarea de la balcon, alții s-au urcat pe bloc... pe scenă, multă voie bună, Holograful râde, cântă și dansează. Ca la circ, copiii s-au înghesuit în față, de unde, cu mâinile înfipte în urechi, strigau, fără să știe (încă) de ce, „Stai așa!”. Durii cartierului n-au scăpat nici ei ocazia de a-și demonstra faima, drept pentru care mai îmbrânceau sau mai scuipau câte un nevinovat, așa, că li se pusese lor pata, moșu!

Cântarea a fost inedită și binefăcătoare cartierului Titan, care, timp de două ore, s-a distrat datorită muzicii celor de la

Holograf. Deși au alte gusturi muzicale, rezidenții au cântat, scandat, țipat o dată cu membrii grupului „Stai în poala mea”. „Ai o oră să te distrez”, „M-am săturat” sau „Mafia”. **Cântecul cartierului:** „Banii vorbesc”.

Joi, 10 iulie, s-a produs și cel de-al doilea concert, cel din cartierul **Tineretului**, la intrarea de lângă Liceul Șincai, a parcului Polivalentei. Au fost ceva emoții cu vremea, care — minune — nu și-a dat în petec decât după ce s-a terminat cântarea. Locul ales a fost mult mai bun și mult mai mare. Oamenii, altfel, conform zicălei, „Spune-mi din ce cartier vii, ca să-ți spun cine ești”. După prima piesă, „Simona”, Romeo Dediu a avut probleme cu chitara și a coborât de pe scenă, lăsându-l pe Marius Bațu să se descurce cum o ști, cu cea de-a doua chitară... și s-a descurcat! Romeo a revenit pe scenă abia trei piese mai târziu, când aproape că ne obișnuiserăm fără el. Petroșel a ținut foarte mult ca „Umbre pe cer” să se cânte fără tobe, doar cu ajutorul palmelor multîmii. Plictisindu-se probabil de scaunul de la tobe, de unde nu vede pe nimeni și nu e văzut de nimeni, Edi a venit în față, s-a așezat pe scaunul lui Bittman și a cântat cu vocea.

Din lipsă de timp, nu s-a mai cântat „Stai în poala mea”, ceea ce n-aș putea spune că a supărat pe cineva. La cântat, cartierul Tineretului a luat o notă mai bună decât cei din Titan. **Cântecul cartierului:** tot „Banii vorbesc”.

■ Ana Călin

Fișă de breslaș

Se numește: **VAMA VECHÉ**
Numele vine de la: mare, soare, la sud de Mangalia, mai încolo de 2 Mai.
S-a înființat: undeva, prin iarna lui '96.
Stilul: nedefinit.
Ai săi componenți minunați și ocupațiile lor:
► **TUDOR CHIRILĂ** (voce, actor, îl vedeți în reclama Marlbu)

album jumate. Câteva titluri (pentru pedanți) ar fi: „Ea” (mai cunoscută ca „Nu am chef azi...”), „Hai să emigrăm în America”, „Iubește mâinile și ochii”, „Calul din Marlboro” sau „Armata”.

Opinia generală a ascultătorilor: că nu-s rele deloc.

Palmares: o apariție la Tele 7 abc, soldată cu interdicția de a apărea pe Tele 7 abc... urmată de o nouă apariție pe Tele 7 abc, când cu Gala de botez Activ FM. În urma succesului la public, ordinul de interdicție a fost retras. Au ocupat timp de trei săptămâni locul întâi la ROM TOPUL Radio Activ FM, top de muzică românească (exclusiv). Au avut un concert la Hard'n'Heavy Café, care s-a lăsat cu aclamații și ovațiuni mai ceva ca la trupele bătrâne, nu dau nume. Și nu veniseră doar amicii.

Pe timpul verii, îi găsiți la: Activ FM, Club 63 din București, sau la... Vama Veche.

■ Homo Promotius

CASETE NOI CASETE NOI CASETE NOI

Isac Production a scos o primă casetă cu **Solomon band** din care fac parte Victor Solomon (chitară, voce), George Nemeznic (chitară bas), Cătălin Ionescu (clape, computer drums, voce) și Mircea Crișan (tobe). „**SOLOCAUST**” conține 12 piese trase în Studio Isac Production în

perioada februarie-iunie 1997. Drepturile de reproducere fonografică revin firmei SC Studio Recording Soft System S.R.L. din Timișoara. În promoție s-au implicat Radio Direct din Brașov și „Transilvania Express”. Așteptăm reacțiile ascultătorilor acestui material interesant.

Digital Record ne propune o nouă producție cu **Paraziții** purtând titlul „**Suta**”. Tenie (Ion Ștefan Cătălin) textier, vocal și muzică, B.I.P. (Bogdan Ionuț Pastacă) voce și muzică, I.E.S. (Ștefan Ioniță) scratch-uri, samples, muzică au lansat caseta pe 19 iunie la Magazinul „Muzica”. Este al treilea album al grupului rap bucureștean. Înregistrările s-au făcut în perioada aprilie-mai 1997 cu inginerul de sunet B. Ben (Yama Studios). La promoție au contribuit cei de la Radio 21 (100,2 FM). Pe copertă găsim o inscripție binevenită: „Părinți, ATENȚIE — conținut explicit!”.

Editor: TheThird Multimedia Consultants
Cont: 40730781 B.A.S.A. — S.M.B.
Adresa redacției (pentru mandate postale):
Andrei Partoș, str. Știrbei Vodă 162, bl. 22A,
sc. A, ap. 20, sector 1 București, cod 77104
Director: Andrei Partoș
Colectiv redacțional: M. V. Pop, Ana Călin,
Raluca Brașoveanu, Raluca Mihail, Gheorghe
Stan; Fotoreporter: Antonio Ciocarek
Corectură: Laurențiu-Eugen Baciu
Machetare și concepție grafică: Alexandru Gall
Tehnoredactare computerizată:
S.C. MORETTI & GALL S.R.L.
Tipărit la:
TIPOGRAFIA CICERO
ABONAMENTELE SE FAC EXCLUSIV LA REDACȚIE!

Abonamentele la ultima rundă pe 1997!

Pentru lunile septembrie-octombrie-noiembrie-decembrie, abonamentul va fi de 10.000 lei. Vă rugăm să expediți suma cu pricina până pe 10 septembrie, prin mandat postal (pe care să vă treceți adresa exactă cu litere de tipar, incluzând și codul străzii sau al localității), la adresa: **Andrei Partoș, str. Știrbei Vodă 162, bl. 22 A, sc. A, ap. 20, sector 1, București, cod 77104.**

Reamintim că abonații beneficiază de surprize (postere și autocolante) la fiecare apariție (prin tragere la sorți).

TOP T '97

A fost și cea de-a XIII-a ediție a Festivalului de rock de la Buzău, ce s-a desfășurat, anul acesta, între 3-5 iulie, tot în binecunoscutul spațiu al Casei Tineretului. Această ediție a TOP T a avut ca subtitlu sintagma „Rock cu norock” și ca sponsor principal pe Vultur Lager Beer.

În cadrul celor trei zile de festival au avut loc numeroase mese rotunde, pe teme ca legea dreptului de autor sau implicarea mass-media în promovarea produselor fonografice. Dumitru Ungureanu și-a lansat cartea „Zece legende ale bluesului”, în acest cadru, iar formațiile Horizont, Destroyer, Psycho Symphony, Negură Bunget și Quo Vadis și-au lansat, fiecare, câte un album. A fost lansată, de asemenea, caseta „Top T Buzău '96 — Live”, produsă de East & Art.

Cele trei seri de concurs au început la ora 20.00 și s-au sfârșit spre dimineață. Prezente în concurs au fost 19 trupe, între care **Rising Shadow** (București), **Scamp Heart Killers** (Miercurea Ciuc), **Taine** (București), **Teuton** (Piatra Neamț), **God** (Iași) și **Horizont** (Sf. Gheorghe). Fiecare seară s-a încheiat cu recitaluri foarte bine primite de publicul nu prea numeros, dar

ROCK CU NOROCK

3,4,5 iulie, ora 20:00, Casa Tineretului

PSYCHO SYMPHONY

SCAMP HEART KILLERS
Premiul special al juriului

entuziast. Astfel, în prima seară au evoluat în recital bucureștenii de la **Volta**, prezentând publicului buzoian piesele de pe albumul „Pericol de moarte”, lansat în iarnă.

În a doua seară, recitalul a fost de natură blues, fiind susținut de către clujenii de la **Nightlosers**. Hanno Hofer și ai săi colegi au reușit să-i entuziasmeze pe buzoieni și n-au scăpat de pe scenă fără două bisuri.

În cea de-a treia seară s-au acordat premiile festivalului, după cum urmează: Premiul AMI Miercurea Ciuc (10 ore de studio) a revenit grupului **Taine** din București. Premiul Electrecord, constând într-o față de disc, s-a acordat trupei **Teuton** din Piatra Neamț. Premiul Bestial Records (Timișoara), însemnând producerea unei casete, a fost adjudecat de trupa **God** din Iași, iar Marele Premiu, oferit

Constantin Lăpușneanu, de la **God**. Recitalurile serii au fost susținute de **Cargo** și **Quo Vadis**, din Timișoara. Grupul **Cargo** a folosit și această ocazie pentru a-și face cunoscute patru dintre piesele de pe viitorul L.P., cel de-al treilea. Ele se numesc „Anarhia”, „Doi pași în urma ta”, „Apocalipsa” și „Zi de zi”. Timișorenii de la **Cargo** au fost foarte bine primiți de public, fiind asaltați de fani atât înainte, cât și după concert. Festivalul a fost încheiat de **Quo Vadis**, care și-a prezentat noul album,

ADI TĂBĂCARU — TAINE
Cel mai bun baterist

HEI, HAI CĂ EXAGERAȚI!

Din plăcerea de nestăviluit de a-mi aminti numele de **patru ori** (în 12 rânduri de ziar), o persoană care semnează **S.C.** (oare Sifilis Congenital?!). Își revărsă veninul cultural în „celebrul” Național. Pentru că prietenii m-au sfătuit să las câinii să latre până fac laringo-faringită, o felicit pe S.C. (despre care se „zvonește” că ar suferi de un Syndrom F.N.F.) pentru că a izbutit să afle datele marelui poet Vasile Voiculescu.

Pentru voi, cei care citiți revista din dorința de informare și nu din motive terapeutice, vă recomand să revedeți rubrica „Colaboratorii la datorie” din nr. 5-6 (83-84)/1997.

Colegii mei vor continua să scrie cronici de disc doar despre albumele pe care le ascultă!

■ **Andrei Partoș**

de casa Roton, constând în editarea unei casete, a revenit trupei **Horizont** din Sf. Gheorghe, care a impresionat juriul festivalului. Și instrumentiștii au luat premii. Astfel, cel mai bun baterist al festivalului a fost desemnat **Adi Tăbăcaru**, de la **Taine**. Cel mai bun chitarist a fost **Makkay Kalman**, de la **Horizont**. Cel mai bun basist a fost votat **Marian Ghioca**, de la **Abstract**. Clăparul cel mai bun a fost dat de trupa **Cronos** (**Adi Ungureanu**), iar cea mai bună voce din concurs a fost considerată cea a lui

„Connect With Me”, editat de Vox Star Studio B din Timișoara.

Sunetul excepțional al festivalului a fost realizat de cei de la **AMI Miercurea Ciuc**, iar instalația de lumini a fost asigurată de **Roșu și Negru**. La capitolul „lipsurile festivalului” putem semnala scena (mică și șubrezită), stativul pentru clapă (care lipsea cu desăvârșire, fiind înlocuit de un butoi de metal) și publicul, care n-a dat 5000 de lei pe bilet decât în ultima seară, cea cu **Cargo**, care erau așteptați de cinci ani să vină la festival. La capitolul „lipsuri Buzău”, cel mai mult ne-a durut absența apei, în aceste trei zile mai mult decât caniculară... iar la capitolul „speranțe '98”, putem spune că, pe lângă o nouă ediție de **TOP T**, inimoșii organizatori își doresc din tot sufletul să organizeze și un festival de blues, care să poarte numele **BLUZĂU**. Le urăm baftă mare în ambele direcții!

■ **Ana Călin**

SPONSORII

Rubrica din culise:

E o perioadă tulbură a demo(n)ocrației. Consumatorul comun de muzică se îndepărtează de produsele acesteia. Nu-și mai permite să cumpere o casetă, un CD dorit. Nu mai are timp să meargă la concerte. Nu se mai informează. Previzibil, reacția artiștilor și mai ales a impresarilor nu a întârziat mult. O soluție de tranziție (nu în sensul de tranziție diluată), adoptată rapid, s-a numit **sponsorizare**. Ceva normal în societatea actuală, ați zice, ba chiar inevitabil necesar. Dar ce straniu sună, ca o mituire a publicului. Aceste concerte cu intrarea liberă, aceste premii, invitații și ceilalți stimuli. E posibil ca toate

acestea să intervină incorect în stabilirea valorilor, ba chiar să dirijeze gustul publicului după voința sponsorului. Ideea asta parcă se contrazice cu sine. Și cine sunt sponsorii cei mai des întâlniți? Firme producătoare de țigări și băuturi, făcându-și reclamă într-un mediu cu o medie de vârstă foarte scăzută. Nu spun că sunt împotriva celor care investesc în muzică. Ar fi absurd. Uneori mă impresia că ne aruncăm într-o capcană, iar întrecerea nu mai are loc după aceleași reguli. Regret că una dintre piedicile puse de unii sponsori au atins și revista voastră, cititorii VPR-ului.

■ **Ionuț Calotă**

MULTUMESC!

După mai mulți ani de așteptare, o publicație din „grădina” lui Ion Cristoiu se ia de mine delicat. Ii mulțumesc „celebrului analist pop-rock” **Miron Manega** pentru atenția acordată absolut nemeritat. Acest profund observator al fenomenului scrie în „Național”: „În final, ne întrebăm care a fost rolul distinsului critic **Andrei Partoș**”. Că se întreabă fără semn de rigoare, e treaba lui. Pe 3 iulie, am fost invitat, ca mulți alți ziaristi, la întâlnirea unor artiști pop, lezați de o serie de articole publicate în primul rând în „Național” și „VIP”. N-am fost niciodată critic, ci doar un **simplicu comentator**. Pentru această calitate, precum și pentru cea de **normalitate**, cred că am fost invitat. Ironicul confrate (trebuie să-i zic așa, o dată ce se pricepe la paranormal, scandaluri, lansări și dărâmări de vedete, la liceeni, la grădinar și poate și la politică) m-a inclus și pe lista artiștilor într-un alt număr al ziarului. Încă un motiv pentru a-i mulțumi! Cât despre ideile „cinstite” promovate de acest polyvalent condeier și colega sa, fosta posibilă interpretă **Dana Dorian**, voi comenta la toamnă când voi avea material

Anul II
Nr. 12/13
(25/26)
aprilie '94
24 pagini
format
290 lei
8.00 pm

endentă de toți fanii muzicii

UN PREMIU DE 200.000
DE CĂȘI DE LA COCA-COLA

Cele mai bune 365 de zile din cariera muzicală

Parți pe fapte și nu pe vorbe
SOUNDGARE
imaginară 20,2

Tăbăcu 578 a cucerit
tota de 1 aprilie prin a dispune
cultură la Marea Cara. În esență
și să curățe 28 de pagini
Euro Pop Book 95/96
în pregătire

Au venit americanii
la Polos

Tucio Dalia și rețeta medită
a promoției de disc

Free Story (măști de față)

SNOOP DOGGY DOGG și HIP
HOP CONNECTION
la 7

Ce vrea
Dana Dorian?

destul. Despre D.D. puteți citi în numărul 12-13 din 1994 al revistei noastre. Părerile ei de atunci nu prea coincid cu cele de azi. Dar asta-i altă găscă în altă... publicație. Acum, lăsați-mă să mă mândresc că am pătruns în atenția unor super-specialiști, decizi să facă ordine în ierarhiile pop-rock din România.

■ **Andrei Partoș**

P.S. Norocul nostru este că, pe lângă zecile (sau sutele) de publicații care privesc lumea pop-rock doar ca pe o sursă de scandal și calomnii (nepedepsite), mai există și o mică grupare care acordă prioritate informației și comentariul pertinent. Mă refer la „Heavy Metal Magazin”, la „Remix”, la „Popcorn” (parțial) sau la „Rock Pop” și poate și altele din țară pe care nu le cunosc.

RADIO MINISAT

98,5 & 67,58 FM
Târgoviște

Cerbul de Aur

CONCURSUL DISCOGRAFIC

Categoria «S-AU PREZENTAT»

1. Zack Ferguson (Italia)

E greu să intri primul pe scenă într-un asemenea concurs. Dar acest fapt nu poate scuza o evoluție neconvingătoare, cu multe pasaje cântate fals. Nu știm cum sună discul, însă din cele două piese ale albumului *O pe care le-am auzit*, destul de simpliste și interpretate cu o voce stridentă, singurul element pozitiv rămâne acela că Zack Ferguson, ca orice italian de culoare din Antile, are ritm... Dar cam atât.

2. Daniel Robu (România)

CD-ul *Scared* are un sound „la zi”, iar aranjamentele orchestrale sunt adecvate genului de muzică pe care îl abordează Daniel Robu acum, părsind romantismul în favoarea muzicii de dans. Piesele nu excelează prin originalitate, dar producția Intercont Music/ Spound House Records are un aer profesional. Pe scenă, însă, cu toată coregrafia și regia care i-au înconjurat evoluția, Daniel Robu a dezamăgit, în primul rând ca justete a intonației. Iar pentru că unii au cântat curat în acest concurs, nu putem da vina pe considerente exterioare.

3. Daddy Rings (Jamaica)

Patria muzicii reggae, Jamaica, nu naște doar talentați muzicieni de gen. Daddy Rings face parte din categoria care, în afara faptului că nu rezistă în apariții live, nu are nici sound, nici voce, nici nu cântă curat. Ar rămâne ritmul. Bineînțeles că are ritm, dar, în lipsa celorlalte, nu a reușit să încălzească nici măcar publicul din Piața Sfatului, ce să mai vorbim de juriu...

Categoria «AU CONVINS»

1. Lisa Lindbergh (Suedia)

Un sound modern, o orchestrație competitivă (poate faptul că protagonistă este inginer de sunet contează aici), un album de debut produs de Sony Music Suedia, iată câteva date de pomire care o îndreptăteau să spere la podium. Nu a fost așa, dar trebuie să recunoaștem că, în plus, Lisa Lindbergh este competitivă live, are o voce puternică, stabilă, strălucitoare și, chiar dacă nu s-a remarcat printr-o personalitate deosebită, a impresionat prin evoluția la un nivel de profesionalism destul de slab reprezentat în competiția discografică.

2. Short Cut (Norvegia)

Short Cut cântă un gen de rap cu subiecte preluate din cotidian. Prima piesă de pe albumul *Straight Physical* pe care a prezentat-o pe scenă a scos din imobilitate puștimea din Piața Sfatului. Sound-ul convingător și faptul că sunt cu adevărat profesioniști s-au confirmat o dată cu a doua piesă, un remake bine lucrat. Chiar dacă binecunoscutul refren *Do You Really Want To...* este cel care a mișcat publicul, ceea ce contează este că, în

ordinea tragerii la sorți, Short Cut au fost primii care au găsit calea de comunicare cu publicul, chiar dacă se aflau într-o competiție în care succesul de sală conta mai puțin.

3. Jay Maree Smith (Australia) PREMIUL AL III-LEA

Aflată pentru a doua oară în competiția la „Cerb”, Jay Maree Smith și-a început evoluția cu o piesă interesantă, dramatică, cu o orchestrație particulară, vocea ei cu un acut luminos fiind prelucrată cu un puternic reverb, dar nu întâmplător, ci cu un urmărit rol expresiv. Ne-a dat impresia că este un fel de Monica Anghel a australienilor. Deși uneori vocea nu este foarte fermă, ea excelează prin frazarea justă, legato-ul frumos și strălucire. O altă candidată la podium, de această dată mai norocoasă, în viziunea noastră de spectatori.

4. Laura Stoica (România) PREMIUL AL II-LEA

Venind la Brașov cu doi „cerbișori” la activ, Laura Stoica a fost întâmpinată cu urale. Iar ea și-a făcut apariția pe scenă însoțită de o suită de motociclete și motocicliști adevărați. Albumul *Nici o stea* era singurul pe care îl cunoșteam din concurs; iar în afară de aspectul grafic, nu avem a-i reproșa ceva. Altfel, vocea ei voalată, ușor răgușită, are ceva seducător. Dar s-ar mai putea lucra (și se simte nevoia acut) la dicție.

Categoria «VENT, PLĂCUT, CĂȘTIGAT»

5. Lysdal (Danemarca) PREMIUL I

Dacă închideai ochii, nu știai să spui cu cine seamănă mai bine, cu Sting sau cu Paul Simon. Totuși, muzica lui are personalitate (a prezentat două piese diferite de pe albumul *A Matter of Time*, prima cu un aranjament orchestral cu nuanțe

etno, iar cea de a doua cu o atmosferă retro, întorcându-se în timp până la rag-time). Vocea, în afara frapantei asemănări cu aceea a lui Sting, nu are particularități, însă este o voce care... „vorbește” prin cântec, o voce care comunică, trăind muzica pătimaș. În plus, este și un foarte bun chitarist. Am spus din prima seară că în lipsa altor „criterii” de jurizare, Lysdal este singurul concurent la primul loc pe podium, și așa a fost. Se mai întâmplă.

CONCURSUL DE INTERPRETARE

Categoria «S-AU PREZENTAT»

1. Chiara Maggio (Italia)

O voce gravă, voalată, ușor vulgară, destul de potrivită pentru o cântăreață de bar. A cântat în italiană, ca piesă românească a propus o interpretare destul de fadă a melodiei *Un actor grăbit* (în engleză), pe ansamblu problema principală fiind neadecvata utilizare a registrului acut.

2. Sunai Tchakov (Bulgaria)

Un bun registru acut și o apariție foarte simpatică, plină de bunăvoință. Din păcate, lipsa de susținere și unele probleme de intonație au afectat dorința lui de a fi pe placul spectatorilor de la Brașov.

3. Christina (SUA)

Una dintre cele mai slabe evoluții din concurs, o americană depășită de dificultățile repertoriului ales, încercându-și partitura cu ornamente de soul cărora nu le făcea față, o colecție de ticuri vocale și scenice.

4. Olgica Hristovska (Macedonia)

O cântăreață care transmite, o voce de anvergură, dar ducând lipsă de școală de cânt. Dicția deficitară, culoarea închisă în toate registrele i-au afectat evoluția și au rămas efectiv descoperite, mai ales în interpretarea piesei românești.

Dau viața mea pentru-o iubire (în engleză).

5. Sintonia de Bufalo (Spania)

Un spaniol care nu are în sânge ritmul, încearcă să cânte în maniera lui Julio Iglesias, dar nu reușește, și suferă atât la capitolul intonație, cât și la capitolul susținere.

6. Iulia Nacialova (Rusia)

La 16 ani, Iulia Nacialova și-a depășit condiția. Vocea este formată pentru vârsta ei, dar s-a plusat prea mult; are un acut strălucitor, dar care nu este (încă) stabil. Plină de sinceritate și de entuziasm, dacă ar avea și susținere, ar reuși să-și captiveze publicul.

MEISKE

5. Lesley Paton (SUA)

Se pare că este o modă la americanele albe de a imita modul de emisie al negreselor. O voce gravă, senzuală, o vizibilă experiență a scenei, dar ajutată cu mult reverb de la pupitrul de sunet. O evoluție constantă, convingătoare, dar nu ieșită din comun.

6. Edwin van Howvelaak (Olanda)

Un interpret de susținere, care

LAURA + ADRIA
2 PREMII 2

7. Saint Pascal (Franța)

Un anglez stabilit în Elveția care are drept singură calitate simțul ritmic (probabil nativ). În rest, cântă neîngrijit.

8. Tania (Cehia)

Deși Tania ni s-a părut a fi o voce lucrată (pe un fond de asprime cultivată), a fost depășită tehnic de piesa românească aleasă, și chiar repertoriul ei nu a convins, din cauza unor scăderi la capitolul nuanțare.

Categoria «AU PLĂCUT»

1. Rob Burke (Irlanda)

Primul în concurs, Rob Burke

are o voce baritonă, plină, cântă just, dar fără o strălucire deosebită. Piesa din repertoriul lui i s-a potrivit mai bine decât *Oameni* (piesa românească), solistul reușind să prindă publicul și dovedind astfel că este un cântăreț experimentat.

2. Chen Honglang (China)

Corectă, egală, romanticoasă, o voce inconsistentă, dar căreia nu îi poți reproșa ceva în mod special. Și-a făcut cinstii datoria de a evolua în concurs. Singura problemă este că nu reușește să-ți capteze atenția.

3. Narcisa Suci (România) PREMIUL AL III-LEA

O apariție inteligentă gândită pentru posibilitățile ei (iată că a luat și un premiu). Narcisa Suci a cântat just și cu simțire două piese de inspirație populară, cu o țesătură vocală care nu pune probleme (și cu reverb adăugat vocii din plin), dar se poate spune că, dacă toți concurenții veneau cu piese atât de ușoare, probabil că nu am fi avut pe nimeni de trecut la rubrica „s-au prezentat”.

4. Daniel Shefferd (Belgia)

O voce caldă, cu o intonație nu foarte sigură, inegal în acut, dar reușind să transmită convingător, mai ales în piesa pe care și-a ales-o, dând dovadă de o forță de susținere pe care în *Ave Maria* de Cornel Fugaru părea să nu o aibă.

JARI SILLANPAA

și-a ales o piesă de muzică pop tipică pentru ceea ce cred că se potrivește (și este relevant) într-un festival de muzică pop, precum „Cerbul de Aur”. Liric, frumos, muzică pentru suflet, dar nimic foarte personal.

LYSDAL

NARCISA SUCIU

MĂLINA OLINESCU

Categoria «PUTEAM LUA UN PREMIU»

1. Igor Nadgiev (Rusia)
O voce experimentată, Igor Nadgiev a excelat prin forța de transmitere, prin căldură, dând efectiv senzația că poate sugera orice prin intermediul vocii: de la, ofat până la exuberanță. Excelând în piesa românească, a apelat pentru a doua melodie la un cântec rusesc de inspirație folclorică excepțional susținută, dar din păcate prea puțin relevantă pentru un festival internațional de muzică pop.

2. Carol Saar (Liban)
Am ascultat-o cu o piesă din repertoriul Monicăi Anghel, punând în evidență un vibrato frumos și un ambițios vocal larg, cu o bună susținere în acut. Și în piesa ei s-a arătat la fel de stăpână pe mijloacele vocale și scenice, impresionând atât publicul, cât și specialiștii. Carol Saar ar fi fost o alternativă pentru podiumul super-romănesc al concursului de interpretare.

3. Mălina Olinescu (România)
PREMIUL I

Mălina a vizat în mod clar un loc pe podium. Noi am spune că ar fi meritat chiar trofeul. Din primul moment a impresionat prin dificultatea repertoriului ales. A prezentat două melodii de virtuozitate vocală, pe care le-a susținut fără nici o ezitare, punând în evidență volum, forță expresivă în toate registrele, o dicție deosebită... Expresivitatea pronunției cuvintelor este una dintre trăsăturile cele mai personale ale Mălinei. O evoluție atât de complexă ca a ei nu am văzut de mult pe scena „Cerbului”. Să sperăm că nu va rămâne doar cu atât.

4. Meiske (Indonezia)
TROFEUL „CERBUL DE AUR”

Nu ne imaginăm că trofeul anului 1997 va ajunge la Meiske, tot în Indonezia, ca și acum cinci ani. Greu de reprodus ceva experimentate indoneziene. O bună tehnică de cântărească de bar (și nu în sensul peiorativ al cuvântului, ci în sensul puterii de a capta atenția publicului), siguranță, o voce de alto foarte timbrată. Poate că a deranjat puțin faptul că a avut un moment de scădere de-a lungul evoluției.

5. Adria Șerban (România)
PREMIUL AL II-LEA

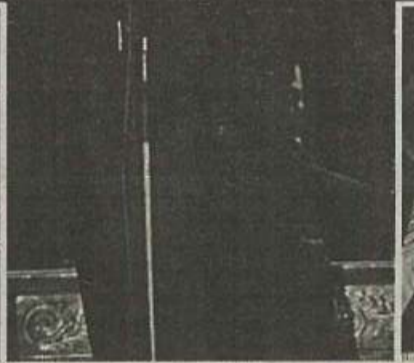
Încă o româncă pe podium, venind în concurs cu piese foarte dificile. Cu un acut impresionant, reușind să realizeze ornamente foarte complicate, făcând o adevărată paradă de tehnică vocală, Adria Șerban mai are de lucrat la dicție și la subtilitățile de nuanțare. Dar evoluția ei în competiție a fost la înălțime.

6. Jari Sillanpaa (Finlanda)

Un personaj înrudit cu Tom Jones, Jari Sillanpaa a fost premiat pentru cea mai bună interpretare a unei piese românești. Deși a oferit o versiune diferită, mai lentă și mai lirică, a piesei *Prima iubire și ultima*, a reușit să convingă și publicul și juriul presei. Oricum, spectatorii l-au îndrăgit și pentru că, într-adevăr, vocea îi seamănă cu aceea a lui Tom Jones. Are un legato frumos, o voce baritonă caldă și cântă o muzică pop ușor retro. În plus, este deosebit de sirpatic și, în consecință, ascultat cu plăcere. Nici el nu a avut loc pe podium. Păcat.
(Ordinea la fiecare categorie este aceea a intrării în scenă, conform tragerii la sorți).

Fotocronică incompletă

INTERVIU DE ACUM 31 DE ANI

Cu Margareta Pâslaru despre muzică, teatru și film

Avea 15 ani când a cântat prima oară muzică ușoară, pe scena Casei de cultură a raionului Grivița Roșie. 16, când a debutat la televiziune. Acum, la 22 de ani, este laureată a trei festivaluri de muzică ușoară, interpretă a opt filme de scurt-metraj pentru micul ecran, cântă muzică populară, joacă pe scena unui teatru, turnează într-un film. Cum e micuța și nu tocmai voinică, am întrebat-o:

— Nu ți se pare cam mult, Margareta Pâslaru?

— Nu. Sunt de părere că orice om, dar mai ales un om care vrea să devină artist în adevăratul înțeles al cuvântului, n-are voie să rămână pe loc. Trebuie deci să caute mereu, să creeze mereu ceva nou.

— Ești ambițioasă...
— Dacă posibilitățile mele ar fi pe măsura pasiunii de a lucra...

— Spune-mi cum ai ajuns, de pildă, la ideea de a cânta muzică populară, după ce atâta vreme nu cântaseși decât muzică ușoară?

— Odată, acum câțiva ani, Maria

Tănase mi-a spus: „Apucă-te de muzică populară. Ai tot ce-ți trebuie ca să izbutești”. Am crezut că râde de mine. Maria Tănase, pasărea măiastră a cântecului popular, nu putea să mă ia pe mine, o puștoaică, în serios. Dar de câte ori mă întâlnea, îmi spunea același lucru. Într-o zi am încercat. Așa au ieșit „Cântecele din Oaș”.

Iar acum pregătesc două cântece, pentru mine noi, „Ionel-Ionelule” și „Fir-ai afurisit dragoste”.

— În altă ordine de idei, sau mai curând în aceeași ordine, de vreme

Ce cred ei despre al zecelea Cerb?

artiștii...

Nicu Alifantis: „Nu m-am uitat deloc la Cerb, n-am văzut nici măcar o singură zi”.

Mariana Țurcanu: „În afara câtorva recitaluri, totul putea fi mult, mult mai bine!”

Manuel Savu (Volta) '88: „Există un cuvânt care descrie foarte bine totul. Dar, deși eu pot să ți-l spun, tu nu poți să-l scrii!”

Cristian Pațurcă: „Mi-a confirmat părerea avută înainte de festival, anume că n-am ce căuta acolo, ca artist!”

Vall Sterian: „A fost o ediție nereușită, în mare parte. Sheryl Crow și Zucchero au fost pe gustul meu. Mi s-a părut absolut jenant faptul că trei concurenți din România au luat toate premiile puse în joc la interpretare. Cât despre restul de bălbe și botezați, nu cred că e cazul să mai comentezi!”

publicul...

Marius Baciu (24 de ani): „Diletantism, așa se spune, nu? Notă bună pentru Sheryl Crow, mi-a plăcut!”

Georgeta Dinu (26 de ani): „Mi-a plăcut foarte mult festivalul anul acesta. Recitalurile mi s-au părut extraordinare. În special cele ale Dianei Ross și Big Mountain. Românele au fost bune

la interpretare, ca dovadă, au fost și premiate”.

George Șerbănoiu (37 de ani): „Dom'le, ce s-o mai scaldăm? Nu mi-a plăcut deloc!”

Cristina Onofrei (22 de ani): „Proastă organizarea, și mai proastă prezentarea, slabă seara vedetelor autohtone. Mi-au plăcut mult Zucchero și Gheorghe Zamfir!”

Gabriel Cătălina (18 ani): „Iris, asta-i tot ce m-a interesat!”

și ziariștii...

Andreea C. Talmazan (Ziua): „Să spunem că a fost o ediție în care cei care până acum au avut mandatul organizării Cerbului, și-au plătit unele datorii sau polițe”.

Anca Nicolescu (V.I.P.): „O ediție mai slabă ca anul trecut. E bine că, totuși, festivalul există, și poate că la anul va fi mai bine”.

Loredana Tudor (Cronica Română): „Nu a fost cea mai slabă ediție a Cerbului, cum spun unii, iar felul în care românii s-au prezentat în concurs mie mi-a plăcut”.

Corina Pavel (Formula As): „A zecea ediție a Cerbului n-a avut strălucirea vârstei împlinite”.

Dorina Gheorghe (Mediafax): „Cerbul a fost sub orice așteptări. Fiind cea de-a zecea și cea mai mediatizată ediție, mă așteptam la cu totul și cu totul alt nivel”.

ce discutăm despre căutarea noului: cum ai ajuns la Polly din „Opera de trei parale”?

— N-am ajuns, de fapt, eu. A ajuns Liviu Ciulei. M-a chemat și mi-a propus rolul. La început, la repetiții, eram ca un băț cu fustă. Parcă suflase peste mine un vânt de gheață. Liviu Ciulei m-a ajutat enorm, mi-a arătat și explicat fiecare pas. Și a ieșit. Dar dacă nu era Ciulei...

— Și-ți place teatrul?

— Mult, deși găsesc că are un inconvenient. Când joci atât de multe spectacole cu aceeași piesă — „Opera de trei parale” a atins cifra de peste 150 de spectacole — nu mai poți crea nimic, devii ca un automat care debitează seară de seară aceleași replici, care face seară de seară aceleași mișcări.

— Probabil de aceea preferi filmul?

— Desigur. Acolo nu există repetare, autopastășare. Acolo tu, actor, dai de fapt un singur spectacol. Acela din momentul când se comandă „Film”!

— Care este rolul pe care-l interpretezi în coproducția româno-sovietică „Tunelul”?

— Acela al unei tinere cântărețe într-un bar de mâna a șaptea, „Pisica albastră”, în timpul celui de-al doilea război mondial.

— Cânti mult în film?

— Mai puțin decât s-ar crede. În schimb, joc mult. Ceea ce, pentru mine, în ciuda experienței cu „Opera de trei parale”, este totuși o noutate. Și sper că va fi și pentru public.

— Într-adevăr, o Margareta Pâslaru fără fundițe...

— Era și timpul. Dar rolul e greu și...

— Ți-e teamă?

— Se poate să nu-ți fie? Deși, Francisc Munteanu, regizorul filmului, e un om cu care se lucrează minunat.

— Alte proiecte?

— Până nu termin filmul, nici unul.

— Și totuși! Dacă nu un proiect, atunci un vis!

— Să joc într-o comedie muzicală. Cu text frumos, cu melodii frumoase. Și să am, bineînțeles, posibilitatea să fac altceva, deosebit, decât am făcut până acum.

Margareta Pâslaru are numai 22 de ani. Și are înaintea ei timp mult, o viață, pentru căutarea noului, care e, se pare, o condiție „sine qua non” a existenței ei. Și are pentru aceasta toate porțile deschise. Nu trebuie decât să intre. În muzică, în teatru, în film. ■

■ Mariana Pârvolescu FEMEIA — iunie 1966!

RĂSPUNDEM DACĂ SUNTEM

perioada 1980-1995). Chitaristul Vivian Campbell a apărut și pe albume cu Riverdogs (în 1990) și cu Shadow King în 1991 (la acest proiect, solist vocal a fost Lou Gramm de la Foreigner). ► **Simona** (Ploiești). Te poți abona cu 10.000 lei pentru perioada septembrie-decembrie 1997. Un mandat pe adresa din caseta tehnică și s-a rezolvat. ► **Dragoș Stan**

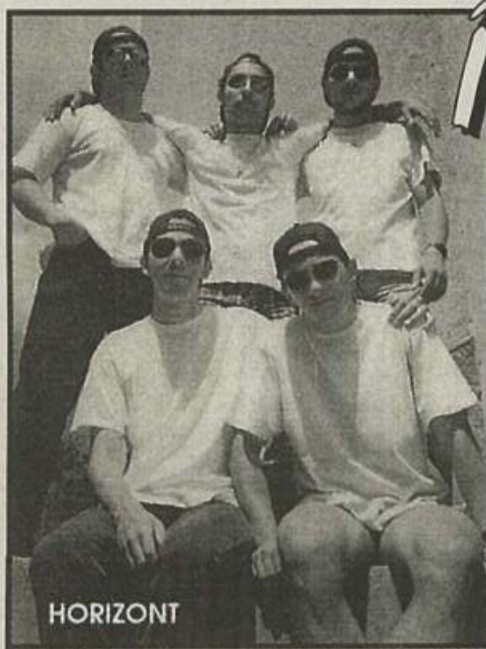
Preiau anunțul tău, deocamdată, în acest spațiu. Pe 7.01.1997 s-a născut trupa **ONE WAY**, singura de hip-hop & slow din Pitești în componența D-Day Dan (leader și vocal), Moiteanu Ana Maria-Any (vocal), Alexandru Dobrescu-Buck (clape și vocal), Valentina Rădoi-Sea-Gull (vocal), Ion Simigiu-Yonel (clape, ritmuri, efecte), Viorel Paraschiv-Jay (vocal) și colaboratorul Mihaela Manea-Micheline. Ne mai spui că grupul condus de tine lucrează acum în Studioul Migas Real Compact cu Adrian Ordean. Adresa de la Tempo Music o găsești în numărul trecut al revistei. La Studioul B'Inșor (al lui Vali Sterian) poți suna la 642.41.84. Și datele despre Bestial Records le găsești în numerele din acest an.

Aștept o fotografie și primele înregistrări pentru a le difuza la ACTIV FM. Pentru cei care vor să vă contacteze, iată și numerele utile: 048/21.55.70 și pager 048/25.11.50, cod 18527. ► **Mariana**

Lepădatu (Târgoviște). Bani au sosit. Nu te mai lua după invidioși. Fan-Cluburile serioase oferă autografe originale. Despre Wallflower, Pulp, Blur, Kula Shaker vom reveni la toamnă. Pentru casetele solicitate, te trec la „HELPI”. Poate te ajută cineva. ► **Rize** (Târgoviște). Am primit materialele tale despre Proelium, Happy Boys și topurile de la Radio Minisat. Spațiul nu mă lasă, dar revin la ele. ► **Larisa** (Craiova). Nu ți-a plăcut Mădălina în postura de reporter la Brașov, organizatorii au simpatii mari pentru Daniel Robu, Sheryl Crow ți-a plăcut cel mai mult (solista laudând publicul din România într-un interviu acordat MTV), finlandezul merita un premiu mai mare la „interpretare” s.a.m.d. Am rezumat păreri tale și mă bucur că m-ai ales confesor în ale muzicii.

ÎN STARE

(Buzău). Bine ai venit, deși ești vechi (la cei 17 ani ai tăi) o dată ce prima revistă citită de tine a fost „Metronom”. Vei primi cele două numere pierdute. E măgulitor ce-mi scrii. O întâlnire se poate aranja pentru la toamnă. ► **Ion-Ei Vlad** (Cănești, Buzău). Despre Serbările Buzăului am primit la vremea potrivită numai vorbe frumoase. Chiar de la artiști. Cei de la Compact au fost uimiți de cei 30.000 de spectatori. E un oraș cu mare tradiție muzicală. Păreri tale despre „Cerb” sunt bine argumentate. Oricum, cei de la TVR nu țin cont de ce vrea publicul. O rubrică într-un alt cotidian nu cred că voi avea, pentru că efortul nu se justifică. Cum bine ai sesizat, cine vrea

HORIZONT

30.000 de oameni au uimit COMPACT-ul

► **Makky Öcsi** (Brașov). Scrisoarea ta a ajuns la mine din motive lesne de înțeles. Gabi Gomboș nu dorește să ne mai vadă, și astfel această rubrică va conține și mesaje primite de la trupe. Menționez că de-a lungul anilor am publicat adresa lui personală pentru a-i facilita relația cu voi. Așa se face că domeniul rock autohton (zona underground sau debuturi) va lipsi o vreme din paginile revistei. Pe scurt despre grupul **Horizont** care s-a înființat în 1994 cu membrii fondatori Cserkés Adalbert (chit.), Joó Sándor Sebestyén (bas), Péter Attila (chit.), Ovidiu Condrea (tobe). Ulterior a venit solistul vocal Robert Kollo. Din 1996, componența s-a schimbat. Lângă Cserkés au venit Szenegető Attila la chitară bas, Szgyártó György la clape, Makky Kálmán la chitară și voce, Miklos Zoltán la tobe. În decembrie 1996 trupa obține locul 1 la un festival organizat la Odorheiu Secuiesc. În martie 1997, un alt premiu obținut la un concurs pus la punct de Fundația Agora întărește bugetul echipei, mărindu-i șansele să înregistreze un album. Cu ocazia Zilelor Sfântu Gheorghe, **Horizont** a cântat în fața a peste 20.000 de spectatori, concertul fiind transmis în direct de o televiziune locală. La sfârșitul acestei luni, grupul pleacă în Ungaria, apoi la Piatra Neamț (2-8 august), la Satu Mare („Samrock”) și la „Posada Rock” (3-6 septembrie). Cum n-am primit și o casetă a formației, nu vă pot spune cum, ce și de ce cântă. Până una alta, le urez succes în sezonul bogat anunțat și aștept să vină toamna! ► **P.A.S.** (Galați). Rețin că posturile de radio din orașul tău stau destul de bine cu muzica nouă și prost cu cea românească. Canalul M.C.M. are suficiente emisiuni care merită atenție. Mai ales integralele! Coloana sonoră a filmului „Romeo + Juliet” se află, pe 12 iulie, pe locul 83, după 35 de săptămâni de la intrare. S-au vândut peste 3 milioane de exemplare. Soundtrack-ul agreeat acum de americani este „Batman & Robin” produs de Warner Sunset și care se află în TOP 10 în această perioadă. ► **Angi** (Craiova). Tristă vestea pe care mi-o dai. Revista nu se găsește la voi din

Confirmări de primire

În această rubrică sunt trecute numele tuturor celor care ne-au scris de la precedenta apariție până la data predării manuscrisului la tipar. Cum nu întotdeauna apucăm să dăm curs cererilor sau propunerilor voastre, considerăm că e normal să știți că mesajul vostru a ajuns la destinație. Rezolvările vin și ele, în timp.

Cerasela Dinu (București), **Larisa** (Craiova), **Daniel Grere** (Târgoviște), **Alina B.** (Sibiu), **Raluca Iftimie** (București), **Loredana Kruejak** (Petroșani), **Dragoș Stan** (Buzău), **Ion-Ei Vlad** (Cănești, Buzău), **Marius Dineș** (Arad), **Marius Onigaș** (București), **Pit The Beat** (Tulcea), **Maria Strâmbeanu** (Brăila), **Jan Tudorel Costache** (București), **Rize** (Târgoviște), **Elliott** (Roman), **Paul Gelețu** (Alexandria), **Crina Toma** (Târgoviște), **Cristian Sandru** (Sighișoara), **Marian Piticaș** (Brăila), **Alex Tamaș** (Baia Mare), **Valerică Untilă** (com. Nalbant, Tulcea), **Răzvan Valentin Tebeică** (București), **Răzvan Radu** (Constanța), **Lucian Medeșan** (Mediaș), **Călin Dan Padurean** (Hunedoara), **Wild** (București), **Ana Strâmbeanu** (Brăila), **Fănel Nistoroiu** (Galați), **Robert Codescu** (Ploiești), **Dan Balarețu** (București), **Mihai Drăgușin** (Pitești), **Cosmin Nicoară** (București), **Dragoș Stan** (Buzău), **Mariana Lepădatu** (Târgoviște), **Vasile Dragu** (Brăbu, Prahova), **Simona** (Ploiești), **Lorena Armulescu** (Turnu Severin), **Petre Ștefănel** (Câmpina), **Angi Poenaru** (Craiova), **P.A.S.** (Galați), **Sandru Ruja** (Baia Mare), **Geanina-Delilah Bratu** (Tg. Jiu), **Marcian Petrescu** (Onești).

1995! Acum colaborăm cu „Cuvântul libertății” pentru distribuție și cei de acolo susțin că „nu merge”. Povestea cu „banii în buzunar” nu prea ține pentru că suntem atât de ieftini încât ne este chiar jenă să nu supărăm cititorii. Articolul despre Mădălina Manole a apărut în numărul trecut. Pentru ziua de 14 iulie, îi spunem și noi, alături de tine și de mulți alți fani, LA MULȚI ANI! ► **Ștefănel Petre** (Câmpina). Cărțile pe care le-am anunțat provin de la Editura „Marineasa” din Timișoara. Numărul de telefon al lui Mimo Obradov l-am publicat, iar lui M.V. Pop îi transmit că cererea e mare. Să facă ceva. Poate aduce la redacție câteva exemplare și le vindem noi. Mult pop românesc în revistă! Corectă observația. Ai sesizat bine și nuanța cu sponsorii. Vom relua treptat zona informațiilor externe încercând să echilibrăm situația din presa noastră privind anumite subiecte. Dacă tot mă „urmărești” din 1983 încoace, trecând prin Pop Rock & Show (după Metronom), voi încerca să nu te dezamăgesc. ► **Lorena Armulescu** (Drobeta Turnu-Severin). E bine că ai observat că revistele culturale au un regim special, iar noi nu suntem acceptați în familia cu pricina. N-am abandonat ideea găsirii unor soluții ca aceea sugerată de tine. Atâta timp cât TVR pierde spațiile pentru cultură, cât pop-rock-ul nu este considerat ca făcând parte, este foarte greu să convingem pe cineva. Aș da și două pagini de publicitate dacă ar fi nevoie. Cumea e că eventualii parteneri spun că domeniul nostru nu e prea serios, că avem cititori prea tineri și alte minunății de acest gen. Alții susțin că suntem prea serioși, prea specializați, că n-avem dame goale, scandaluri hormonale și nu ne citesc navetiștii în tren. Ce să mai înțelegem? Te aștept cu alte relatări din zonă sau alte comentarii. ► **Robert Codescu** (Ploiești). Zici că ar fi bine să prindem cinci ani de existență. Adică septembrie 1998! Mie-mi sună mai bine numărul 100 ca reper sau speranță. Te voi cita: **Dacă 3000 de cititori ar da cam 10.000 lei** (ceea ce tu ai și făcut!) **cred că V.P.R.-ul ar fi salvat**. 3 milioane pe lună ne-ar ajuta teribil, dar noi am cerut mai puțin (pe trimestru) și n-au fost 3000 de „entuziaști”. Gestul tău e aproape singular și-ți mulțumesc! Materiale despre AC/DC am publicat foarte multe. Am înțeles că le ai. Rămâne să-ți expediez câteva extrase din presa străină. „Hard Rock”-ul îl primesc din Franța, abonamentul fiind făcut acolo. Un „Almanah V.P.R. 1998” e posibil, dar nu mai promit nimic. Să apară noua Lege a sponsorizării. La grafica de față era mai viabile când și voi erati ca atare. Când ridicai probleme reale. Oboseala apare din repetarea acelorași clișee. Acum vă deranjează paginile colorate. Atunci ni se reproșa că suntem prea albuștri. Entuziasmul la care te referi, pe drept, s-a mai dus, direct proporțional cu reacția cititorilor. Și nu mă refer aici la voi, cei constanți. Opinile tale despre „Cerb” coincid cu majoritatea celor adunate pe masa mea de lucru. Cu excepția celor de la TVR, nimeni n-a fost prea încântat de cele șase zile de transmisie. ► **Mihai A. Drăgușin** (Pitești).

ce se informeze o poate face. Am reținut și propunerile pentru concursul Lee Cooper. Le aplicăm în numărul viitor. ► **Wild** (București). E foarte plăcut să află că prin V.P.R. ți-ai făcut mulți prieteni. Rubrica „Intermeziul prietenii” poate exista în măsura în care primim solicitări. Și despre **Melanie** am mai scris pe vremuri. A fost și în România. Puțini își mai amintesc. **Melanie Safka** s-a născut la 3 februarie 1947, în Astoria, Long Island, din părinți ucraineano-italieni. A debutat la 4 ani într-o emisiune radio. A cântat o vreme în cluburi după orele de curs de la facultate (Academy Of Fine Arts). În 1969 a apărut primul album, „Born To Be”, de pe care pe single s-a extras melodia „Beautiful People”. În noiembrie 1969 apare al doilea LP, „Affectionately Melanie” (locul 196 în SUA). Imnul „Candles In The Rain”, care este susținut de Edwin Hawkins Singers, ajunge în 1970 pe 6 în SUA, în timp ce albumul cu acest titlu obține disc de aur. În Anglia prinde locul 5 în decembrie 1970. „Ruby Tuesday”, o altă piesă de mare succes, apare pe single în State. În 1971, își cântă propria creație (inițial lansată drept cover de The New Seekers), „What Have They Done To My Song Ma”. În 1972, „Brand New Key” ajunge pe 4 în Marea Britanie. Renunță la contractul cu Buddah Records și își întemeiază o casă proprie, Neighbourhood Records. După „The Good Book” (1971), urmează „Gather Me” (1971), „Garden In The City” (1972), „Stoneground Words” (1972), „Melanie At Carnegie Hall” (1973), „Madrugada” (1974), „As I See It Now” (1975), „From The Beginning” (1975), „Photogenic-Not Just Another Pretty Face” (1978), „Ballroom Streets” (1979), „Arabesque” (1982), „Seventh Wave” (1983), „Cowabonga-Never Turn Your Back On A Wave” (1989). A primit un Emmy Award pentru textele scrise pentru serialul tv „Beauty And The Beast”. A participat la aniversarea „Woodstock 20 de ani”. În anii 90, a continuat să apară pe scenă, uneori cu fiicele ei, Jeordie și Leilah (acestea apar și pe cont propriu cu grupul folk Saffak). În 1991, a apărut „Precious Cargo” la label-ul cu același nume, urmat de „Freedom Knows My Name” (1993 la Lonestar Records) și „Silver” din 1994. ► **Ana Strâmbeanu** (Brăila). Numărul 4 ți vei primi cu acesta. Legat de prețul de 2500 lei, trebuie să-ți atrag atenția că era vorba de 16 pagini și nu 8! Concertul Joan Baez sunt convins că l-ai văzut pe micul ecran. Dacă n-a acționat iar vreo Lege a lui Murphy, l-am transmis reproșul tău lui Nicu Alifantis. Ar fi cazul să concerteze și la el acasă! Rubrica de față era mai viabile când și voi erati ca atare. Când ridicai probleme reale. Oboseala apare din repetarea acelorași clișee. Acum vă deranjează paginile colorate. Atunci ni se reproșa că suntem prea albuștri. Entuziasmul la care te referi, pe drept, s-a mai dus, direct proporțional cu reacția cititorilor. Și nu mă refer aici la voi, cei constanți. Opinile tale despre „Cerb” coincid cu majoritatea celor adunate pe masa mea de lucru. Cu excepția celor de la TVR, nimeni n-a fost prea încântat de cele șase zile de transmisie. ► **Mihai A. Drăgușin** (Pitești).

Cei care n-ați primit răspunsuri acum, nu dezamăgiți înseamnă că n-am fost în stare. După vacanță, spațiul acestei rubrici va fi constant mare. Totul e să puneți întrebări concrete sau să comentați ce v-a plăcut sau nu. Până atunci, odihniți-vă, bucurați-vă de Soare, Ploi, Mare, Munte sau alte surse de relaxare!

Andrei Păntez

radio DIRECT

105,5 FM

radio CONTACT

Deși nu are decât patru luni de funcționare, beneficiind de experiența Radio Contact și având o echipă tânără și extrem de dinamică, Radio Direct Brașov a crescut în acest răstimp cât alții în patru ani. Mărturie stau atât audiența sa mereu în creștere, cât și acțiunile întreprinse în ultima perioadă, acțiuni ce doresc să demonstreze că Brașovul poate fi o capitală a muzicii, nu doar în timpul „Cerbului de Aur”. După ce, în luna mai, brașovenii au avut parte de un super-concert cu IRIS, VIȚA DE VIE, SCHIMBUL 3, DIRECTIA 5, EXPERIMENTAL, CONEXIUNI, SOLOMON BAND, în lunie au cântat în aer liber, la Radio Contact Tour, în fața a peste 4000 de tineri, MARIUS DRAGOMIR, BOYSONIC, B-CLAN. S-a dansat și s-au câștigat numeroase premii, cei prezenți asistând la un maraton muzical ce a durat mai bine de șase ore.

Pe 15 iulie, Radio Direct și Radio Contact le-au oferit din nou brașovenilor un show ce a avut de data aceasta un loc de întâlnire central: Piața Sfatului, adică acolo unde s-a desfășurat și în acest an „Cerbul de Aur”. Prezentatorii acestui spectacol au fost (din nou) Cornelia Crevean (Radio Direct) și Vall Bărbulescu (Radio Contact), în timp ce, la pupitrul tehnic, responsabili cu muzica s-au numit George Boitan și Puiu Leder (Radio Direct). Rezultatul: cinci ore de muzică, bună-dispoziție, concursuri și recitaluri. Invitații Radio Direct s-au numit de data aceasta Solomon Band și tânără trupă rap brașoveană HI-Q. La concurență cu discotecile, show-ul s-a bucurat de aprecierea celor prezenți, și poate tocmai de aceea organizatorii au promis că o continuare a acestui gen de manifestări va veni cât mai curând.

► **Puiu Leder, Radio Direct — Brașov**

HELP!

Simona, str. Anotimpului 5, bl. 50, sc. A, ap. 44, Ploiești, cod 2000. Vând texte, aproximativ 250 de albume, la prețul de 500/albume. Seriozitate maximă. Aștept propuneri pentru catalog. Trimiteți un plic cu timbru. Texte la schimb nu accept. Doresc să corespund cu rockeri normali.

Nistoroiu Fănel (Fany pentru cine sună la 036/49.71.08). Adresa: Cartier Țiglina III, Micro 16, str. Dr. Constantin Levaditși 13, bl. Bujor 5, sc. III, ap. 41, Galați cod 6200. Vând peste 500 de texte străine de toate genurile, precum și peste 250 de texte românești. De asemenea, aștept să fiu contactat și de fanii Queen.

Marian Piticaș, str. Mioriței, bl. G1, sc. 1, ap. 10, Brăila 6100. Doresc să cumpăr volumele 1 și 2 „Istorie & Story Rock” și „10 legende ale bluesului”. (Adresa lui Răzvan Radu din Constanța o găsești la pagina 6 a numărului trecut).

Mariana Lepădatu, str. Prieteniei, bl. H3, sc. C, et. 3, ap. 6, Târgoviște 0200, Județul Dâmbovița. Doresc să achiziționez casete (nu CD-uri): „Blur”-Blur, „Bringing Down The Horse” — Wallflowers, „Anthology II și III” — The Beatles, Melon Collie And The Infinite Sadness — Smashing Pumpkins, culegerea „Help” cu Suede, Oasis, Radiohead, Paul McCartney și alții.

Doina Vărzaru, str. Demetriade nr. 1, ap. 10, of. 1, județ Timiș, 1900 Timișoara. Doresc să corespund cu toți fanii R.E.M. de pretutindeni! Răspuns garantat 100%.

Raluca Iftimie, str. Petre Antonescu nr. 8, bl. 26, sc. A, et. 7, ap. 45, sector 2, București, cod 72233. Doresc să corespund cu orice persoană căreia îi place **Kula Shaker**. Ofer bani și materiale pentru orice despre favoriții mei.

SAVU &
BARBERA

VOLTAJ '88 țese „Intrigi”

Nu vă speriați, că nu e vorba de vreo nouă generație de Recamiér sau Pompadour, ci de un album pe care cei patru de la Voltaj '88 îl pun la cale. ● Acesta se va numi, așa cum vi s-a dezvăluit încă din titlu, „Intrigi”. ● Se pare că Manuel Savu și ai săi colegi sunt din ce în ce mai preocupați de trista comedie umană, căci, după ce au trecut prin perioada „chipurilor angelice” („Sweet Angel Child”, primul album), au dat în „Obsesii” (al doilea), iar acum au de gând să țese adevărate „Intrigi”. ● Nu în jurul lor, ci în al vostru. ● Albumul este produs de casa Metropol și va apărea în toamnă, pentru început în varianta MC, urmând ca, mai târziu, „după ce trece perioada asta nasoală pentru noi toți”, să fie editat și pe CD. ● Discul va conține nouă piese. Unele dintre cântece vă sunt deja cunoscute, fiindcă au fost puternic mediatizate de Activ FM și Tele 7 abc, și anume „Linda”, „Gelu timidu”, „Ulmește-mă” sau „Un cântec trist”. Toate piesele sunt compuse, ca de obicei, de Manuel Savu,

chitaristul și capul „răutăților” în echipa Voltaj '88. ● „Intrigi” va fi, ca și cele două albume anterioare, un material foarte melodic. Membrii grupului au optat pentru această formă de exprimare, în detrimentul „durității” caracteristice unei anumite părți din rockul românesc actual. S-au schimbat însă anumite aspecte de ordin ritmic. De altfel, ritmicitatea este punctul de legătură al acestui album cu viitorul, al patrulea, a cărui „imagine” există deja în mintea lui Manu Savu. Nici nu ne miră, căci (vorba lui), genial cum îl știm, e normal să gândească permanent în perspectivă. ● Textele și temele pieselor sunt din ce în ce mai îndrăznețe, fără a cădea deloc în aria vulgarității, pe care, deși sunt băieți slobozi la gura lor cea de toate zilele, cei patru membri ai grupului Voltaj '88 nu o cultivă, când vine vorba de cântat. ● Așadar, nu ne rămâne decât să așteptăm să vină toamna, ca să-l numărăm, o dată cu alți boboci discografici, și pe cel al formației Voltaj '88. Pân-atunci, fiți cu ochii pe ei! ■

■ Ana Călin

DANIELA NICOL n-a renunțat la muzică

Ilie Stoian girează spectaculoasa revenire a grupului CONEX

Ilie Stoian, nu numai un talentat compozitor și interpret, un show-man total și un aprig ziarist, ci și, iată, un consecvent promotor al talentelor autentice, face pasul hotărâtor pentru renașterea grupului Conex, invitându-l în recitalul său de la Lăptăria lui Enache din seara zilei de 30 mai, prima lor apariție după încetarea activității în 1990. După o activitate de șapte ani și o pauză tot de șapte ani, ei se reunesc în formula din anii '88-'89, adică Ștefan Peșelu – chitară, voce; Marcel Paraschiv – baterie, voce; George Enache – bas și lucrează atât piese noi, cât și vechile succese („In libertate”, „Tânăr erou”, „Ascultă, copile”) pentru editarea lor pe un prim album al grupului. Băieții merg pe un stil hard, blues și heavy, mai puțin modern, pe care însă îl simt foarte bine, dar, mai ales, ei reușesc să creeze acea stare de comunicare maximă, proprie doar trupelor de reală valoare. Pe 13 iunie, concertul din Piața Universității a însemnat mult îndeosebi pentru Ștefan, care a fost arestat acolo în urma evenimentelor de acum șapte ani. S-a remarcat în același program și noua orientare, spre jazz-rock, a trupei lui Adi Manolovici.

■ I.C.

Domnișoara Pogany la brăț cu muzele

Cineva spunea că, la origine, artele coabitau într-una singură și poate, de aceea, ele, uneori, încearcă să se readune. Am avut și eu satisfacția să asist la o asemenea întâlnire, la Cafeneaua ArhiTEXT (Club A), în seara zilei de 28 mai, avându-le ca „protagoniste” pe Domnișoara Pogany și pe domnișoara (?) Saviana Stănescu, un nume al liricii feminine care atacă violent ierarhia și care, de fapt, a prilejuit manifestarea, prin lansarea volumului ei de versuri „Proscrisa — poem scenic”. Și dacă lângă muzică și poezie așezăm decorul plastic al lui Felix Lupu, jocul scenic al autoarei și dansul balerinei (absentă de data asta, dar în proiect pentru viitoarele lor apariții) avem imaginea unui spectacol-total care, iată, încearcă să anime (chiar și subteran!) viața culturii noastre. Membrii grupului Domnișoara Pogany (Alexandru Stanciu-chitară, mandolină; Radu Georgescu-violoncel; Bogdan Roșca-percuție; Călin Torsan-fluier, mandolină) au reușit, deși partea lor s-a bazat mai mult pe improvizație, să obțină bisurile insistente ale audienței, alcătuită îndeosebi din oameni de litere, și mai ales să se integreze în angrenajul creat de poezia Savianei, o poezie nouă, dizarmonică, cu accente neașteptate, dar știind să provoace conexiunea artelor. Acest grup deține, de altfel, un loc aparte în peisajul muzical autohton și, dovedind, iată, că se află într-o bună formă, mă determină să afirm, fără multe riscuri, că viitorul muzicii tinere se află și în mâinile unora ca ei. ■

■ Ionuț Calotă

Solista care s-a remarcat la „Mamaia” din 1986 și 1988, după care la Costinești, în 1989. A ajuns apoi în Italia. După un contract la Modena, s-a mutat la Perugia, unde locuiește în prezent cu soțul ei, Paolo Vergini, și fetița lor de aproape 4 ani, Miriam. ● Daniela a participat la o serie de festivaluri regionale cu prime audiții, dar și cu melodii din repertoriul internațional (Whitney Houston, Toni Braxton, Mariah Carey). ● Cu sprijinul compozitorului Cornel Fugaru, speră să poată înregistra un album în țară. A mai colaborat până-n prezent și

cu Ion Cristinoiu, Mircea Drăgan, Cornel Meraru. ● În Italia, a se pregătește pentru un CD. Printre cei care i-au acordat atenție se află și celebrul Gianni Morandi. ● Cu multă modestie și bun simț, Daniela Nicol Vergini încearcă să ne reamintească o voce de excepție, care a fost cam repede uitată. ● Doar întâmplarea a făcut să o întâlnească într-o vizită la familia Fugaru. ● Imaginea este realizată de un neprofesionist, aflat la fața locului. Daniela are 29 de ani și vorbește încă foarte bine românește.

(A.P.)

CRISTINA MANOLIU

Cristina Manoliu la Cairo

● Datele despre interpretă le păstrăm pentru ediția următoare. Important e să știți că în Iarnă, casa Roton a editat o casetă („Noapte sfântă”) cu melodii cântate de Cristina Manoliu și corul Meloritm. ● Melodia „If I Had Wings” compusă de ULPIA GHICA (acum trăiește în SUA) a ajuns mai întâi în Australia de unde a primit un „Award Of Merit”, iar acum o poartă pe solistă la cea de-a treia ediție a „Cairo International Song Festival” (31 iulie-6 august). ● Solista a avut apariții pe micul ecran la TVR, Pro TV, Antena 1 și Amerom, iar vineri 25 iulie a fost invitată la ACTIV FM (la emisiunea „Vox Pop Rock”). ● Îi dorim succes în această primă confruntare internațională solistei care și-a serbat ziua de naștere în avion (28 iulie). La Mulți Ani!

Nici animalele nu v-au mâncat! Până la urmă tot găsim noi o temă care să vă încuiel. După numărul de topuri pe care ni le-ați trimis, alcătuim și noi un clasament al topiștilor. Conduce Rize (Târgoviște) care ne-a trimis 15 bucăți, urmat de Marius Dineș (Arad) cu 12 și Pit The Beat (Tulcea) care ne-a trimis 10 topuri și căruia îi urăm bun venit în rândul cititorilor. Aceștia ne-au trimis multe

1. Dinosaur Swamps — The Flock
2. King Kong — J.L. Ponty
3. Tyranosaurus Rex — T. Rex
4. Inorogul — Phoenix
5. Phoenix — G. Funk Railroad
6. Dragon Fly — J. Starship
7. Futuristic Dragon — T. Rex (Pit The Beat — Tulcea)

1. Filip și cerbul — Phoenix
2. Call liberi — Victor Socaciu

TOP 7 NON-CONFORMIST

clasamente, dar amestecate, românești cu străine. Strict de muzica românească s-au preocupat doar Alina B. (Sibiu) și Ion-Ei Vlad (Buzău). Ne-au mai expedit animale și Lucian Medeașan (Medias), Paul Gelețu (Teleorman), Maria Strâmbeanu (Brăila). După cum observați, am devenit chiar o mică familie.

O rugămintă pentru Marius Dineș: este posibil să bați textele la mașină sau, în cazul în care nu ai altă posibilitate, ai vrea să scrii ceva mai citeț? Nou venitul Pit The Beat și-a grupat clasamentele pe câini, păsări, cai, marin, mitologic, domestic, sălbatic, patrupede, nepatrupede, și l-am considerat câștigător al Premiului I. Urmează Ion-Ei Vlad, pentru că are numai topuri românești. Lui Marius Dineș îi revine locul III.

3. Mielul — Pasărea Colibri
4. Mistrețul — Timpuri Noi
5. Un țigan avea o iapă — Marius Dragomir
6. Lupul — Celelalte Cuvinte
7. Laptele de oale — Trafic (Ion-Ei Vlad — Buzău)

1. Crocodile Rock — Elton John
2. Spider Woman — Uriah Heep
3. Sea Lion — Jethro Tull
4. Diamond Dog — David Bowie
5. Cameleon — Marillion
6. Eye Of The Tiger — Survivor
7. Run With Wolf — Rainbow (Marius Dineș — Arad)

Câștigători la tema CIFRELOR sunt: Rize (Târgoviște), Paul Gelețu (Teleorman), Mark (Bacău). Tema nouă: TOAMNA. ■

■ Seven Down

Cristian Minculescu

2. Dar antecedente maritale ai?

Nu!

3. Ce negativist ești! Da', ia să vedem, in vino veritas, ori ba?

Absolut! (Că da?)

Normal! (Că da?)

Bineînțeles!

7. Apropo, ești unul dintre ultimii soliști de rock cu plete. Ce ai de comentat?

Nimic. Mie mi se pare un lucru normal, atât să ai, cât și să n-ai plete, chiar dacă cânti rock!

8. „Lună plină” a fost un album bun, sau doar unul foarte bine susținut financiar?

Ambele. Și bun, și bine susținut financiar. Adică, exact așa cum trebuie!

9. Cărei femei i-ai spune nu?

Madonne!, cu siguranță!

10. Ai fost vreodată confundat cu cineva?

Da, cu Edi Petroșel, de la Holograf. Și-am mai auzit că semăn cu Cristi Pup, de la Cargo. Orice asemănare de acest fel mă onorează!

11. Un contract pe termen lung nu omoară creația?

Nu, nici vorbă. Cine are ceva de spus, va spune tot timpul.

12. Ai probleme cu dinții?

Nu, frate, așa vorbesc eu, cu dinții strânși. Din armată mi se trage!

13. Ce faci înainte de-a intra pe scenă? Dar după?

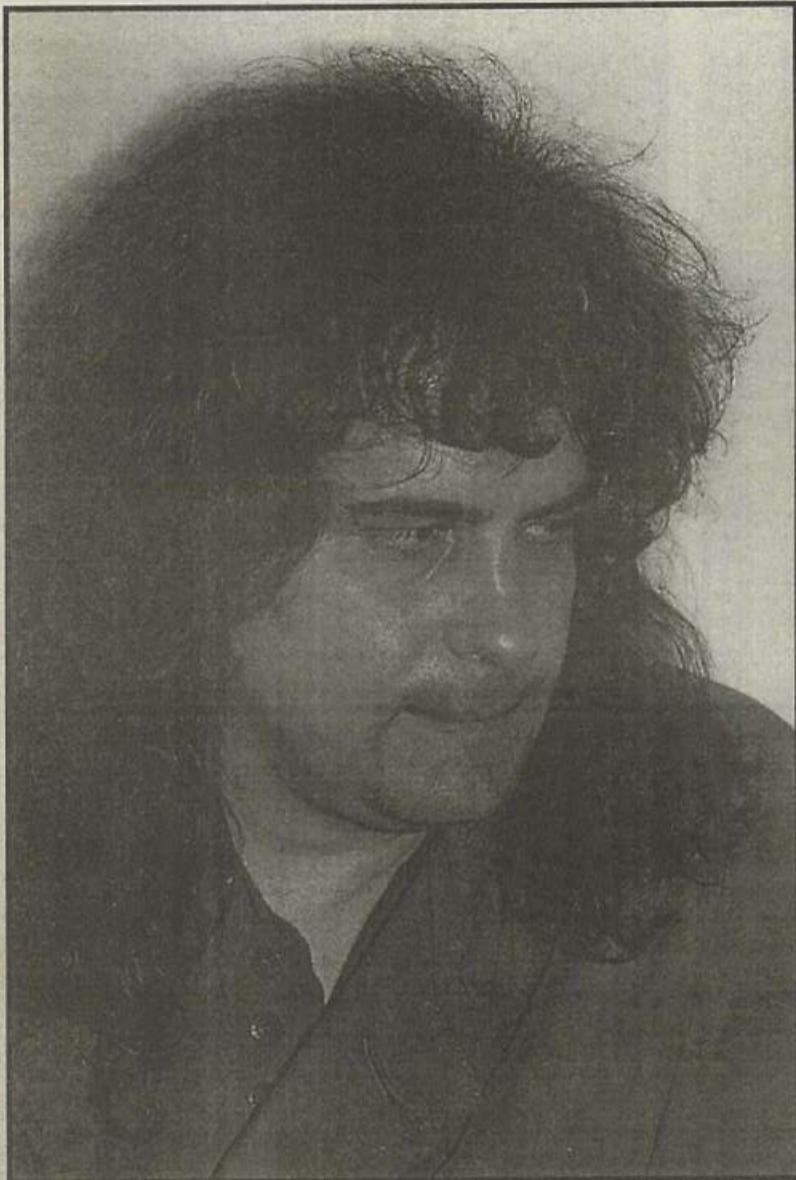
Înainte îmi fac cruce, ca fotbalistii, și îi rog pe îngerul meu protector, Yelayel, să mă ajute. După ce ies, beau o votcă cu „suporterii” care invadează „vestiarul”. Atunci e mai ceva ca-n Gara de Nord.

14. Cât ți-a venit telefonul luna trecută?

Conform așteptărilor!

15. Un banc!

Știi în câte sisteme se-mparte lumea? (Nu, spune-mi!) Capitalist și nervos!

Nume: Minculescu
Prenume: Cristian
Alexandru
Nr. 003
Data nașterii: 9.01.1951
Ocupație: prestator de servicii muzicale către populație
Semne particulare: el zice că n-are

1. Ai antecedente penale?

Nu. (Nu furași niciodată nimic?) Nu!

4. Care sunt cele trei lucruri care-ți trec frecvent prin gură?

Colgate, Jacobs și L & M.

5. Porecle?

Cristache și de-ajuns!

6. Când o să te lași de cântat, de ce o să te apuci?

Mi-e cam greu să-ți răspund... nici nu vreau să mă gândesc la asta și sper să se întâmple cât mai târziu posibil. Oricum, cred că atunci când o să mă las de cântat, o să mă apuc cu mâinile de cap!

Iulian Vrabet

2. Dar antecedente maritale ai?

Da. (Câte?) Două... (Ești recordman!) Eh, cunosc pe alții care stau și mai bine ca mine!

3. Da' câte nume feminine conține agenda ta?

Multe, cred că de ordinul zecilor. Însă cu multe dintre ele am relații exclusiv profesionale!

4. De ce fumezi?

E un obicei deprins în copilărie și păstrat, în mare parte, datorită anturajului!

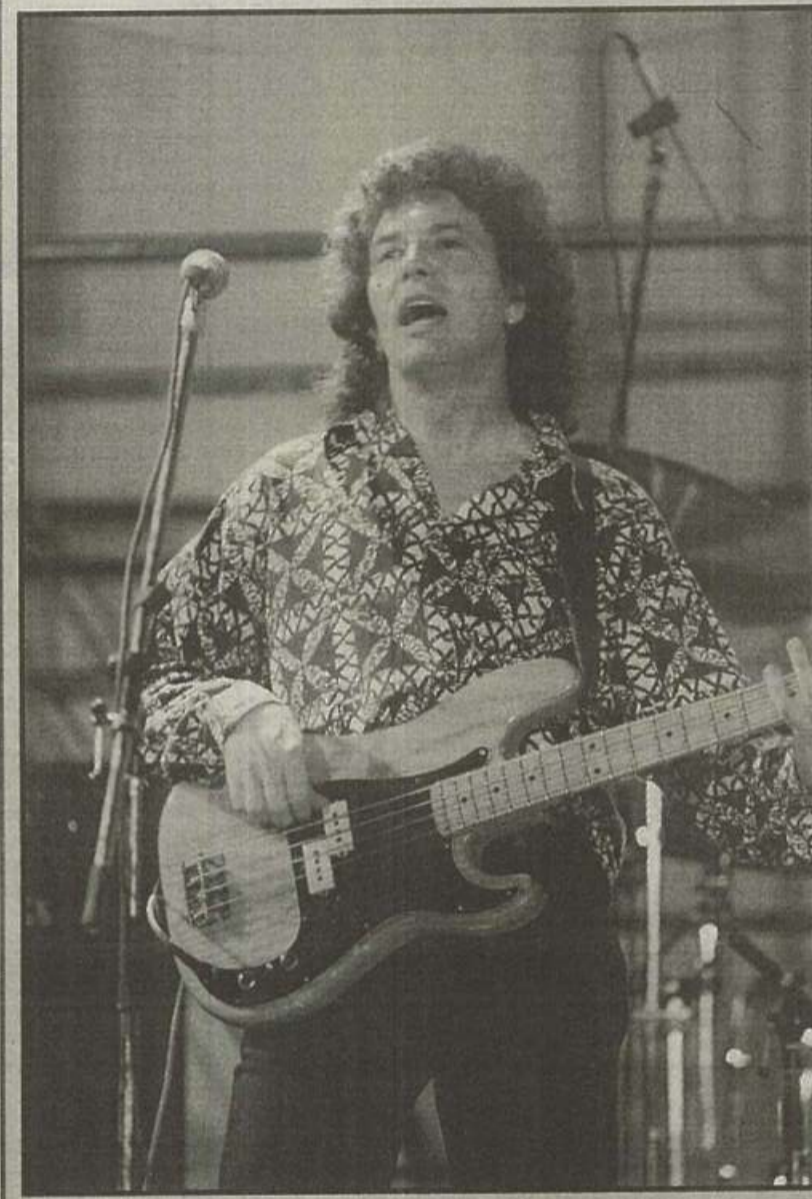
5. Ai construit o casă, ai sădit un pom, ai făcut un copil?

Case am construit multe, că am lucrat cinci ani ca arhitect, pom am sădit când eram pionier, iar copiii am făcut mai mulți!

Nume: Vrabet
Prenume: Iulian
Nr. 007
Data nașterii:
14.10.1955
Ocupație: liber profesionist
Semne particulare: are o aluniță pe fesa dreaptă

1. Ai antecedente penale?

Nu! (Ai furat vreodată ceva?) Da, zarzăre, bomboane, da' nimic important!

6. Ce porecle ai?

Porecla mea e Mugurel și a devenit renume, ca la Peneș Curcanul. Mi-a fost dată de o vecină de-a mea, când eram mult prea mic ca să emit vreo pretenție asupra acestui fapt.

7. Ce nu e ilegal, nici imoral și nici nu-ngrașă?

Sexul!

8. Ce e mai bună, stabilitatea sau varietatea?

Varietatea.

9. Cum se seduc femeile?

Prin sinceritate.

10. De ce-și pierd oamenii simțul umorului?

Pentru că se iau prea în serios! (Și cum poate fi acesta... resuscitat?)

Uitându-te-n jurul tău, dându-ți seama care e, de fapt, rostul vieții, și încercând să ulți, uneori, că ziua are doar 24 de ore!

11. Ești cel mai bun basist al țării asteia?

Nu.

12. Un disc mai vulgar se vinde mai bine decât celelalte?

Nu.

13. Cum e să cânti prin cartier?

E o experiență nouă și, zic eu, folositoare, pentru că, în orice faci, e bine ca, pentru a evita rutina, să te mai pui, din când în când și în situații noi!

14. Cum vezi tu paharul?

De obicei pe jumătate plin.

15. Un banc! Un orb se duce la

bucătărie, bagă mâinile-n chiuvetă și dă peste

răzătoare, la care exclamă indignat: „Cine naiba a scris porcăria asta?”

Cristian Pațurcă

Nume: Pațurcă
Prenume: Cristian
Nr. 16
Data nașterii:
10.09.1964
Ocupație: fost economist, actualmente artist
Semne particulare: bălbăit

3. Porecle ai?

Țac și Piți.

4. E-adevărat că cei curioși mor grabnic?

...Înseamnă c-am să mor repede!

5. Care-i cel mai important meci cu tine însuși, pe care l-ai câștigat?

E chiar cel pe care-l joc acum. Încerc să mă temperez, să nu comentez prea multe despre acel falimos contract cu România, de a cărui aplicare nu sunt mulțumit... ca, de altfel, mulți alții.

6. Ce nu e nici imoral, nici ilegal și nici nu îngrașă?

Cred că să cânti.

7. Îți plac ispitele blonde?

Mai ales cele spumoase.

8. Cât contează dicția la un solist?

Enorm, normal. Dar eu numai când vorbesc sunt bălbăit. Când cânt, n-am probleme.

9. Ești un nonconformist?

Da, dar nu de profesie, ci... din naștere.

10. Care-s cele trei lucruri care-ți trec frecvent prin gură?

Țigara, băutura și înjurăturile!

11. Prieteni ai?

Am ceva. Cu ocazia lansării albumului „Kilometrul 0”, chiar mi-am dat seama că-s mai mulți decât toate degetele mele.

12. Nu pleci niciodată de-acasă fără...

Chelle de la mașină, normal.

13. Câte pisici negre ai exterminat de când ai carnea?

Nici măcar una și, în general, n-am călcat nici o ființă.

14. Când o să te lași de cântat?

Probabil după ce acest album va fi pus pe calea lui.

15. Un banc!

Sau zicală... Mai demult, unul dintre chitariștii români care poartă bentiță a afirmat că el duce în mână stindardul muzicii românești de 25 de ani. Iar eu am zis că probabil de-aceea cântă așa de „bine” la chitară, că n-are cum să țină stindardu-ntr-o mână și cu cealaltă să mai și cânte la chitară!

Nr. 003/ Nume: Ciuci/
Prenume: Paul/ Data nașterii:
12.07.1956/ Semne
particulare: o aluniță pe gât,
în stânga

1. Ai antecedente penale?
Nu. (Speri să nu capeți?)
Da. (Ai furat vreodată ceva?)
Da, pere, prune, struguri,
când eram puști.
2. Dar antecedente
maritale ai?
Da, două. (Și te pregătești
de a treia!) Corect!
3. Care-i primul lucru pe
care-l faci când te trezești?
Deschid ochii, îmi fac
cruce și-mi spun „Astăzi este
încă o zi din viața mea și
trebuie să mă bucur de ea”!
4. Ce obișnuiești să cânti
sub duș?
Nu știu, de obicei lăilăi.
5. Ai porecle?
Da, mi se spune Zorro.
(De ce?) Nu știu, întreabă-l
pe Teo, colegul meu, că el
mi-a dat-o!
6. Care-i cel mai tare solist
de la noi? Dar de la ei?
De la noi, Cristi
Minculescu. Străini am doi:
Chris Cornell și Rob Halford.
7. Dar discul tău preferat
care e?
Nu pot să-ți răspund la
această întrebare. Sunt foarte
multe...
8. Într-un top de sex-
simboluri, pe ce loc te-ai pune?
Nu-mi plac defel topurile
de acest gen.
9. Cât ți-a venit telefonul
luna trecută?
Nu știu, că n-am fost
acasă, dar o să aflu!
10. Cât vor mai fi săli pline
la Compact?
Atâta timp cât noi o să ne
bucurăm de faptul că urcăm
pe scenă.
11. Există invidie în lumea
rock?
Absolut. (Cum se
manifestă ea?) Nu știu, dar se
simte!

Paul Ciuci

12. Bei mult?
Nu, niciodată.
Bine, sfânt nu
sunt, dar...ce să
zic, îmi permit o
beție mare cam o
dată la opt luni,
cam așa.

13. Ai sădit un
pom, ai făcut un
copil, ai ridicat o
casă?

O, ar fi fost
extraordinar să fi
reușit toate
astea. Sper,
dacă-mi ajută
Dumnezeu, să am
un copil, cât de
curând.

14. Care-i cea
mai frumoasă
femeie din lume?

Maică-mea și
după aceea,
imediat, Monica.

15. Un banc!

Ah, nu știu să
spun bancuri. Îmi
place foarte mult
să le-auscult, iar
colegii mei se
pricep foarte bine
la spus. Așa că
sunt privilegiat!
Nu muncesc, dar
mă distrez!

Paul, Cristi și Mugurel cu soții Mitran

CONCURS Marlboro

Mai întâi să vă informăm că turneul estival cu participarea grupurilor Iris, Compact, Holograf a început pe 27 iulie la Mamaia și continuă la Neptun (31.07), Mamaia (3.08), Neptun (6.08), Costinești (10.08), Neptun (13.08), Mamaia (15.08), Costinești (17.08), Neptun (20.08) și Portul Tomis (23.08). Istoria Compact, pe care intenționăm s-o publicăm acum, o amânăm pentru numărul viitor, când vom fi mai aproape de data lansării noului album.

Iată și cele nouă întrebări (câte trei pentru fiecare grup) la care așteptăm răspunsurile voastre până pe 23 august. Adresa: VOX POP ROCK, C.P. 307, O.P. 22, sector 1 București, cod 71100 — pentru Concurs Marlboro. Vor fi 10 premii surpriză oferite de Marlboro.

1. Care este titlul primului L.P. al grupului Compact și cu cine îl împarte?
2. Cine a fost chitaristul solo la Holograf înaintea lui Romeo Dediu?
3. În ce an au rămas cei de la Iris fără scule și din ce cauză?
4. Fotoghitoare — Compact:

Cine sunt cei din imagine și cu ce ocazie s-au întâlnit?

5. Unde n-a susținut Holograf un recital?
 - a. Cerbul de Aur
 - b. Mamaia
 - c. Bourges (Franța)
 - d. Amara
6. În ce componență a înregistrat Iris primul album?
7. Care component al grupului Compact nu are copil?
8. Fotoghitoare — Holograf:

În ce an s-a realizat fotografia și cine sunt cei din imagine?

9. În ce țară a susținut Iris cele mai lungi turnee (exceptând România)?

Nume: Savu
Prenume: Manuel
Nr. 009
Data nașterii:
29.11.1967
Ocupație: chitarist
la Voltaj '88
Semne particulare:
nu are

Manuel Savu

1. Ai antecedente penale?
Nu. (Ai furat vreodată ceva?) Nu, chiar nimic,
niciodată.
2. Da' antecedente maritale ai?
Nu, nici din astea nu am!
3. Spune-mi trei lucruri care-ți trec frecvent prin
gură!
Ți le-aș zice eu, da' nu pot fi redată decât
cu puncte, puncte...
4. Care-i primul lucru pe care-l faci dimineața,
când te trezești?
Mă spăl.
5. E-adevărat că din „Obsesii” ajung să se
leasă „Intrigi”?
Sau „Intrigile” pot duce la „Obsesii”!
6. Care-i cântecul pe care ți-ai fi dorit să-l fi
compus tu însuși?
Oho, sunt prea multe! Nu mă pot hotărî la
unul singur.

7. Ți plac ispitele blonde?
Îmi plac TOATE femeile!
8. Care e cel mai important meci de tenis pe
care l-ai câștigat vreodată? (n.a. — pentru cine nu
știe, Manuel Savu a jucat tenis de performanță)
În Germania, am câștigat un meci împotriva
unui neamț, care era numărul 28 mondial, în
momentul acela.
9. De ce-ai trebui să-mi placă ceea ce cânti?
Pentru că este GENIAL, evident!
10. Cum se seduc femeile?
Ah, aș putea să scriu o carte despre chestia
asta!
11. Rocker fără plete nu e un paradox?
Nu. Dacă rocker cu plete e... un mod de
viață, atunci rocker fără plete e un alt mod de
viață!
12. Care-i trupa în care ți-ai dori să cânti, pe
post de chitarist?
Van Halen.
13. Ce știi să gătești fără să te rănești?
Foarte multe, și nu mă rănesc niciodată.
Sunt un mare bucătar.
14. Care-i cheia marilor succese?
Fierul.
15. Un banc!
Nu pot, că la noi, în formație, Berti (Barbera)
are sarcina să spună bancurile!
P.S. Specificăm că „Obsesii” e al doilea album
Voltaj '88, iar „Intrigi” este cel de-al treilea, care va
apărea prin toamnă.

ELVIS AARON PRESLEY

- Re(con)stituire -

Partea a doua:

Prezențe feminine în viața lui Elvis

De ce tocmai „feminine”? Pentru că, răsfoind o biografie a lui Elvis, organizată alfabetic, numărul persoanelor de sex feminin care au jucat un rol important în viața lui este atât de mare, încât constituie de departe aspectul cel mai demn de luat în seamă. Relația lui Elvis cu mama lui, dragostea pentru Priscilla, nenumăratele prietene, actrițele cu care a jucat, ghicitoarele care i-au prezis moartea, fetița ale cărei ultime clipe de viață le-a îndulcit și cea care a cumpărat primul lui disc, femeia cu care nu a mai apucat să se căsătorească, și multe altele care ar fi vrut să-i devină soții sau măcar să albe copilul lui... Începând cu cea care i-a descoperit talentul și sfârșind cu cea care i-a luat ultimul interviu, am încercat aici o trecere în revistă a celor mai importante apariții feminine din destinul lui Elvis. Se știe că a fost un sex-simbol care a jucat un mare rol în viața femeilor din epoca rock'n'roll și nu numai. Aveți acum ocazia să aflați exact ce rol au jucat ele în viața lui.

Alden, Ginger: Elvis a văzut-o pentru prima oară pe sora lui Ginger, Terry Alden, la un post de televiziune local. A vrut să o cunoască personal, așa că un DJ din Memphis le-a aranjat o întâlnire. Terry a venit însoțită de Ginger, de care Elvis a fost fascinat. Ginger fusese aleasă „Miss Siguranța Traficului 1976”. Ea și Elvis erau logodiți și trebuiau să se căsătorească în prima zi de Crăciun, în 1977. Elvis îl cumpărase un inel de logodnă cu diamante de unsprezece carate și jumătate, evaluat la suma de 60.000 de dolari. Ginger a fost care a descoperit trupul neînșuflețit al lui Elvis în ziua morții lui. Ginger Alden a apărut în filmul biografic *The Living Legend*.

Ballard, Caroline: Prima prietenă a lui Elvis, când el avea 9 ani. Tatăl ei era preotul James Ballard, pastorul familiei Presley, pe când locuiau încă în East

Tupelo. **Beard, Eldene:** O adolescentă de 15 ani din Memphis, care, după toate probabilitățile, a fost prima persoană din lume care a cumpărat un disc de-al lui Elvis. Ea a achiziționat „That's All Right (Mama)” / „Blue Moon Of Kentucky” (Sun 209) la ora 9.00 dimineața, pe 19 iulie 1954, de la Charles Records de pe Main Street, vizavi de Suzore Theater.

Beaulieu, Priscilla: Fiica adoptivă a lui Joseph și Ann Beaulieu. Tatăl ei adevărat a murit când Priscilla avea 4 ani. Joseph Beaulieu, căpitan al Forțelor Armate Americane, era staționat în Germania împreună cu familia sa în același timp cu Elvis. La 14 ani (în 1959), Priscilla l-a întâlnit pe Elvis la o petrecere. Cu

ajutorul bunicii și mamei vitrege a lui Elvis, Priscilla a fost invitată să-și petreacă Sărbătorile de iarnă la Graceland, în 1960. După aceea, Elvis a cerut permisiunea căpitanului Beaulieu ca Priscilla să-și termine școala în Memphis. Până în 1967, când a absolvit colegiul, Priscilla a locuit la Graceland. Pe 1 mai 1967, Elvis și Priscilla s-au căsătorit la hotelul Alladin din Las Vegas. Luna de miere și-au petrecut-o în Palm Springs, California. Pe 1 februarie 1968 s-a născut fetița lor Lisa Marie. Priscilla l-a părăsit pe Elvis pe 23 februarie 1972, pentru instructorul ei de karate, Mike Stone. Elvis a intentat acțiunea de divorț pe 8 ianuarie 1973, iar pe 11 octombrie, în același an, divorțul a fost pronunțat. În filmul de televiziune *Elvis*, din 1979, rolul Priscillei a fost jucat de Season Hubley.

Cilla: numele de alint dat de Elvis Priscillei.

„Cindy, Cindy”: Piesă compusă de Buddy Kaye, Ben Weisman și Dolores Fuller și înregistrată de Elvis în 1970. „Cindy, Cindy” a apărut pe LP-ul „Love Letters From Elvis”.

Crayle, Donna Lee: Fană a lui Elvis. A condus mișcarea care a avut ca scop să determine Senatul să declare ziua de naștere a lui Elvis, 8 ianuarie, sărbătoare națională, purtând denumirea Ziua Națională Elvis Presley.

Douglas, Donna: Actriță care a jucat alături de Elvis unul din cele două roluri principale din filmul *Frankie și Johnny* din 1966. La începutul carierei ei, fusese aleasă Miss New Orleans. În *Frankie și Johnny*, Donna a cântat „Petunia, The Gardener's Daughter” în duet cu Elvis. Ea a fost cea care l-a inițiat în yoga.

Eastlund, Jacqueline și James, Gloria: Două clarvăzătoare care au prezis moartea lui Elvis. Doamna Eastlund și-a rostit prezicerea în cadrul emisiunii „Nine In The Morning” de la KHJ-TV din Los Angeles (19 iulie 1977). Doamna Gloria James și-a anunțat-o pe-a ei într-un talk-show radiofonic, la postul WMEC din Boston, pe data de 30 mai 1977.

Eden, Barbara: A jucat rolul feminin principal în filmul lui Elvis din 1960 *Flaming Star*. O cunoașteți dintr-un alt rol principal — serialul „Visând la Jeannie” — și din „Dallas”.

Fabares, Shelley: Actriță și cântăreață care a jucat alături de Elvis în filmul din 1965 *Girl Happy* (tradus la noi *O fată fericită*, când de fapt înseamnă „norocos cu fetele” sau, hai, „cu lipici la fete”), în *Spinout* din 1962 și în *Clambake* din 1967. În 1962, Shelley a avut un hit de Nr. 1 cu melodia „Johnny Angel”. Elvis a declarat odată că, dintre toate actrițele cu care lucrase, Shelley Fabares era preferata lui.

Field, Eunice: Ultima ziaristă care i-a luat un interviu lui Elvis. Tot ea fusese prima care îi luase un interviu în Hollywood.

Fuller, Candy Jo: Femeie din Grand Island, Nebraska, care pretinde că este fiica nelegitimă a lui Elvis Presley. Scandalul a fost stârnit de mama ei, Terri Taylor. Candy Jo Fuller este cântăreață de country, alături de trupa soțului ei, Dalton Fuller And The Nebraska Playboys. Pretinde că fiul ei, Michael, este nepotul lui Elvis.

Hart, Cheryl: Fetiță de 11 ani din Schenctady, New York, care suferea de anemie aplastică. Marea ei dorință era să albe o fotografie cu autograf de la Elvis. Când a auzit de ea, Elvis i-a trimis par avion o fotografie pe care a scris „Pentru Cheryl, Dumnezeu să te binecuvânteze, Elvis”. După ce a primit-o, fetița a trecut printr-o scurtă perioadă de ameliorare, dar a murit două săptămâni mai târziu.

Hart, Dolores: Actriță care a interpretat rolul iubitei lui Elvis în filmul *King Creole* din 1958. Pentru scurt timp, Dolores a fost și în realitate prietena lui Elvis. În 1959, revista *Photoplay* i-a publicat un articol intitulat „Cum este să-i săruți pe Elvis”.

Hopper, Hedda: Ziaristă, angajată a unei reviste de scandal din Hollywood, care a scris odată că Elvis reprezintă o amenințare pentru societate și un pericol pentru copiii neștiutori.

Keisker, Marion: Secretara lui Sam Philips la Serviciul Înregistrări de Discuri de la casa de discuri Sun în anii '50. Era prezentă în ziua când Elvis a venit să înregistreze „My Happiness” și „That's When Your Heartaches Begin”, în vara lui 1953. Marion

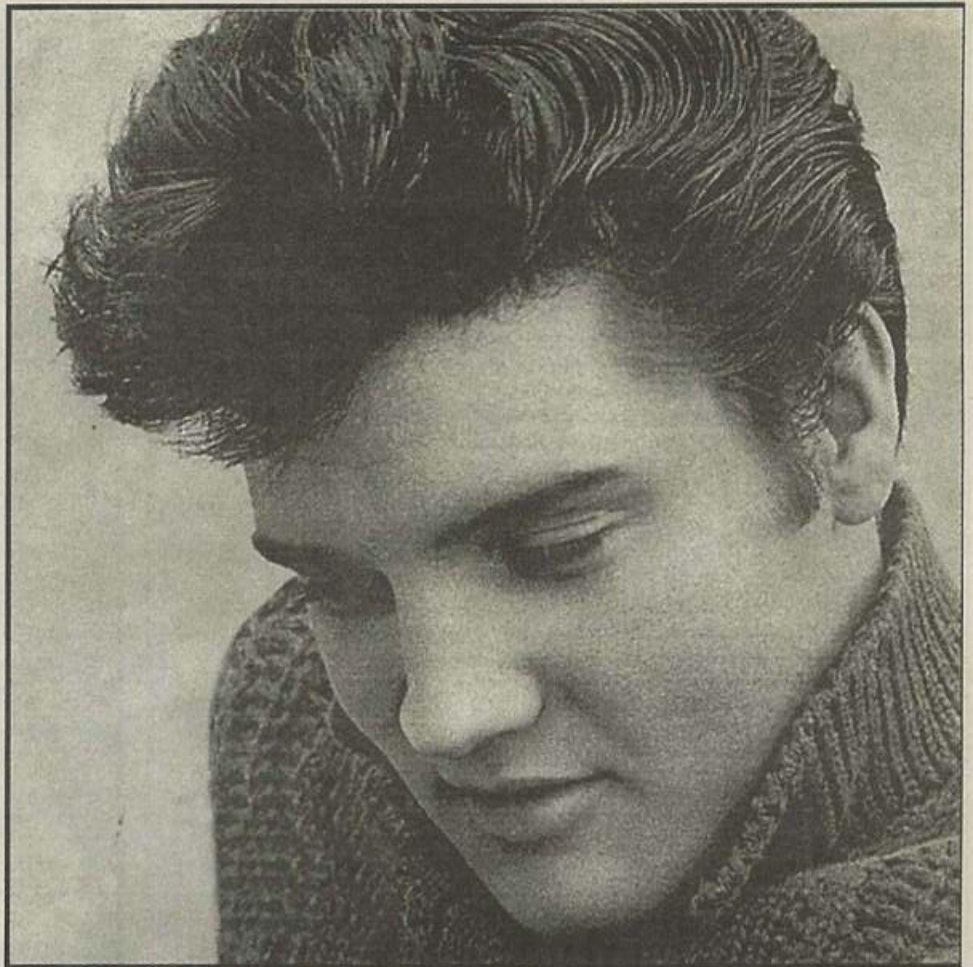
l-a întrebat cu al cui stil seamănă stilul lui, și Elvis a răspuns: „Nu seamănă cu al nimănui”. Marion a avut inspirația să înregistreze pe banda principală tot ce a cântat Elvis și să-i ceară adresa și numărul de telefon. Datorită acestui fapt, Marion Keisker este considerată pe bună dreptate persoana care l-a descoperit pe Elvis; ceea ce nu înseamnă că Sam Philips nu rămâne un geniu al muzicii rock din toate timpurile, pentru intuiția și răbdarea de care a dat dovadă în construirea carierei lui Elvis! Tot Marion Keisker a compus un vers (!) la piesa „I Don't Care If The Sun Don't Shine” din 1954. Elvis și Marion s-au reîntâlnit mai târziu, în Germania, unde ea lucra la o rețea de televiziune a Forțelor Armate. În filmul de televiziune *Elvis*, din 1979, rolul lui Marion Keisker a fost jucat de Ellen Travolta, sora mai mică a lui John Travolta.

Langdon, Sue Ann: Actriță care a jucat alături de Elvis în filmele *Roustabout* (1964) și *Frankie și Johnny* — în rolul „Mitz” (1966).

Lansbury, Angela: Actriță care a jucat rolul „Sarah Lee Gates” în filmul *Blue Hawaii* din 1961. O știți cu siguranță din serialul „Verdict: crimă” în care interpretează rolul principal.

„Marguerita”: Piesă cântată de Elvis în filmul din 1963 *Fun In Acapulco* și care a apărut pe LP-ul ca același nume. „Marguerita” a fost scrisă pentru Elvis de Don Robertson.

Martin, Janis: Artistă împreună cu care Elvis a lansat în Africa de Sud un album intitulat „Janis Martin And Elvis Presley”. Fiecare dintre ei avea câte cinci piese pe acest album, care a fost de curând evaluat la peste 1200 de dolari.

Matson, Vera: Menționată ca fiind co-autoare, alături de Elvis, a pieselor „Love Me Tender”, „We're Gonna Move” și „Poor Boy”. Vera Matson este soția lui Ken Darby, adevăratul compozitor al acestor piese.

Olson, Ann-Margret: Cunoscută cântăreață, dansatoare și actriță de origine suedeză, nominalizată pentru premiul Oscar în 1972. O vreme, Elvis și Ann-Margret au avut o relație deosebită. După ce au filmat împreună *Viva Las Vegas*,

Elvis i-a trimis ani de-a rândul imense aranjamente florale în formă de chitară, ori de câte ori Ann-Margret obținea un nou angajament contractual. În 1962, Ann-Margret a înregistrat „Heartbreak Hotel” pe fața B a single-ului „Moon River”. În 1963 a jucat în filmul *Bye Bye Birdie*, o parodie a carierei lui Elvis. Producătorii au încercat să-l obțină chiar pe Elvis pentru rolul principal, dar nu au reușit să ofere suma de 100.000 de dolari cerută de colonelul Tom Parker. În *Viva Las Vegas*, Ann-Margret a cântat „The Lady Loves Me” și „C'mon Everybody” în duet cu Elvis, „My Rival” și „Appreciation” solo.

Ann-Margret și soțul ei Roger Smith au fost prezenți la înmormântarea lui Elvis. La începutul carierei, Ann-Margret fusese denumită „un Elvis feminin”, dar denumirea nu s-a păstrat, întrucât ea nu s-a mai ocupat de cariera de artistă rock'n'roll.

Onassis, Jacqueline Bouvier Kennedy: Fostă Prima Doamnă a Americii (20 ianuarie 1961-22 noiembrie 1963); s-a aflat printre cei care l-au condus pe Elvis pe ultimul drum la data de 17 august 1977. Era însoțită de fiica ei, Caroline Kennedy.

Jacqueline Onassis a fost cea mai fotografiată femeie din lume. Elvis a fost cel mai fotografiat bărbat.

Page, Patti: Una dintre cântărețele preferate ale lui Elvis (cealaltă fiind Kay Starr), după o declarație din cadrul interviului dat lui Red Robinson pe 31 august 1957. Cel mai mare succes al ei a fost „The Tennessee Waltz” din 1950, vândut în peste 10 milioane de exemplare (cea mai mare vânzare de disc realizată vreodată de o cântăreață). Piesa îi fusese inițial oferită lui Frank Sinatra, dar el o refuzase.

Parker, Patricia: Chelneriță de la Hollywood care i-a intentat lui Elvis un proces de paternitate pe data de 21 august 1970, pretinzând că fiul ei, Jason, născut pe 19 octombrie 1970, era copilul lui Elvis și cerând o pensie alimentară de 1000 de dolari pe lună. După nouă luni de judecată, și-a retras acțiunea.

Presley, Gladys Love Smith: Mama lui Elvis Presley. În 1933, la vârsta de 21 de ani, s-a căsătorit cu Vernon Elvis Presley, pe atunci în vârstă de 17 ani. Elvis, născut pe 8 ianuarie 1935, a fost singurul lor copil, întrucât fratele lui gemăn, Jesse Garon, a murit la naștere. Elvis și mama sa erau foarte apropiați — dorințele mamei sale erau priorități absolute pentru Elvis. De-a lungul timpului, i-a făcut cadouri scumpe, mașini și case, și a menținut o relație foarte strânsă până la moartea ei.

Gladys Presley a murit în urma unui atac de cord la Spitalul Metodist din Memphis, pe 14 august 1958, la ora 3,00 dimineața. Avea 46 de ani. A fost îngropată la cimitirul Forest Hill, iar după moartea lui Elvis a fost adusă la Graceland și îngropată lângă fiul ei.

Presley, Lisa Marie: Singurul copil al lui Elvis și al Priscillei. S-a născut la ora 17.01, pe 1 februarie 1968 (la exact nouă luni din ziua căsătoriei părinților ei), la etajul 5, din aripa de est a Spitalului Memorial din Memphis, la 6 ore și 19 minute după ce Priscilla fusese internată. Lisa Marie cântărea 3,14 kg și măsura 50,8 cm. Numele de Marie i-a fost dat în onoarea soției colonelului Tom Parker.

Povestea cu Michael Jackson, cu căsătoria, cu copiii, cu divorțul o știe toată lumea sau, mai bine zis, n-o știe nimeni.

Scott, Lizabeth: Actrița principală în filmul *Loving You* din 1957. În 1947, jucase alături de Humphrey Bogart în *Dece Reckoning*. În afară de ea, doar Barbara Stanwyck (*Roustabout*) și Joan Blackman (cu care se pare că lui Elvis nu-i plăcea să lucreze) se mai pot lăuda că au jucat și cu Bogart și cu Presley.

Skylar, Alexis: Femeie de 24 de ani care a anunțat în 1974 că urmează să se căsătorească cu Elvis. Deși câteva ziare au preluat știrea, aceasta s-a dovedit a fi falsă.

Taylor, Terri: Femeie din Nebraska; pretinde că fiica ei, Candy Jo, ar fi copilul lui Elvis Presley. Din câte spunea ea, l-ar fi întâlnit pe Elvis pentru prima oară în 1955 în Bossier City, Louisiana. Terri avea 15 ani, era cântăreață și se afla în turneu.

Pretinde că a rămas însărcinată cu Elvis în februarie sau martie 1957, când Elvis se afla în turneu în Lincoln și Omaha, Nebraska. Fetița ei, Candy Jo, s-a născut pe 22 decembrie 1957 la spitalul St. Elizabeth din Lincoln, Nebraska. Se pare că, de-a lungul timpului, Elvis i-ar fi telefonat lui Terri de câteva ori și i-ar fi trimis bani.

Deși există persoane care susțin versiunea lui Terri, nu reiese de niciară că Elvis ar fi concertat în Nebraska în 1957.

Toof, Grace: Mătușa doamnei Ruth Brown Moore, femeia de la care Elvis a cumpărat proprietatea Graceland în 1957. Numele de Graceland i-a fost dat după Grace Toof.

Tribble, Iladean: Văduvă de 44 de ani, cu patru copii mari, care a afirmat că urmează să devină soția lui Elvis la biserica First Baptist din Athens, Alabama, pe 17 aprilie 1976. A dat și un anunț în ziarul local, iar la nuntă au venit cinci sute de oameni. În sfârșit, mama „miresei”, doamna Homer McLamore, și-a dat seama că fuseseră, cu toții, victimele unei farse.

Wood, Anita: DJ la un post de radio local (WHHM), vedetă a televiziunii și cântăreață. După ce i-a fost prezentată lui Elvis de către Cliff Gleaves, a început o relație cu el (în 1958). Un ziar din Memphis a publicat știrea că Elvis urmează să o ia de soție în ajunul plecării sale în Germania. Tot în 1958, de Crăciun, Elvis i-a făcut cadou Anitei un pudel francez de jucărie, pe nume Little Bit.

Wood, Natalie: Actriță de la Hollywood (*Splendoare în iarbă*), pe numele adevărat Natașa Gurdin, prietena lui Elvis în 1956. În octombrie 1956, Elvis, Natalie și părinții lui au petrecut o săptămână împreună în Memphis. În filmul de televiziune *Elvis*, rolul lui Natalie Wood a fost interpretat de actrița Abi Young.

De toate

► Nimic nou și bun după un an de la apariția Legii Drepturilor de Autor. Iată câteva titluri din presă. **Libertatea:** „Pirateria audio și video a luat proporții după apariția Legii drepturilor de autor”. **Curierul Național:** „Un sistem judiciar anevoios hrănește pirateria”. ► Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) și U.C.M.R. — A.D.A. au adresat o scrisoare deschisă primului ministru, Victor Ciorbea, pentru a-i cere să intervină în acest domeniu.

Constanța Moiescu (în „Formula AS”) explică pentru a nu știu câta oară semnificația unor termeni, subliniind că „Foarte multe reviste trăiesc în mod absolut ilegal pe spatele altor reviste”. Director la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (O.R.D.A.), doamna Moiescu are motive suficiente de nemulțumire, o dată ce nu are nici spațiu, nici personal calificat pentru a aplica Legea. Puțini creatori sau posesori de drepturi știu că trebuie să dețină o plângere la O.R.D.A. atunci când constată o infracțiune. La conferința de presă organizată la magazinul Muzica în ziua de 15 iulie de către U.P.F.R., nu s-a ajuns la nimic concret. A reieșit doar că lumea nu cunoaște Legea, iar cei care o cunosc, n-o aplică. Din nou a absentat reprezentantul Inspectoratului General al Poliției. Și atunci de ce să ne mirăm când găsim rubrici identice în două-trei publicații, titluri preluate fără jenă, date despre artiști transcrise cuvânt cu cuvânt, emisiuni radiofonice întregi, folosind materialul scris de un ziarist pe care nu-l citează, emisiuni TV care se construiesc integral pe baza „Agendei Vox Pop Rock” fără ca sursa să fie

amintită vreodată ș.a. Din toamnă, intenționăm să introducem o rubrică permanentă a specialiștilor din acest domeniu pentru a vă ajuta pe toți să înțelegeți importanța și necesitatea vitală a aplicării acestei Legi. ► În

THE WALLFLOWERS

numărul trecut, la pagina 14, s-a strecurat o greșală într-un articol semnat de A. Călin. Compilația „Marphă: strict Hip-Hop” a fost produsă de Digital Record și nu de East & Art. Scuzele de rigoare. ► Un gest elegant din partea lui Radu Groza, redactor la „Popcorn”. Și singurul! Ne-a trimis numărul 7 al revistei, în care găsiți date despre **Boyzone**, **Tic Tac Toe**, **Ștefan Bănică Jr.** (interviu), **No Mercy** și nelpsitele postere. Dacă și colegii din Cluj-Napoca vor semnala aparițiile noastre, putem vorbi despre un mare pas spre normalitate în presa muzicală de limbă română! ► Înregistrat în studiourile Abbey Road, Ridge Farm și Master Rock, albumul „Be Here Now” al grupului **Oasis** va fi la vânzare din 19 august. ► **David Bowie** dorește să susțină concerte în cluburile din Germania, Franța și Republica Cehă. ► The

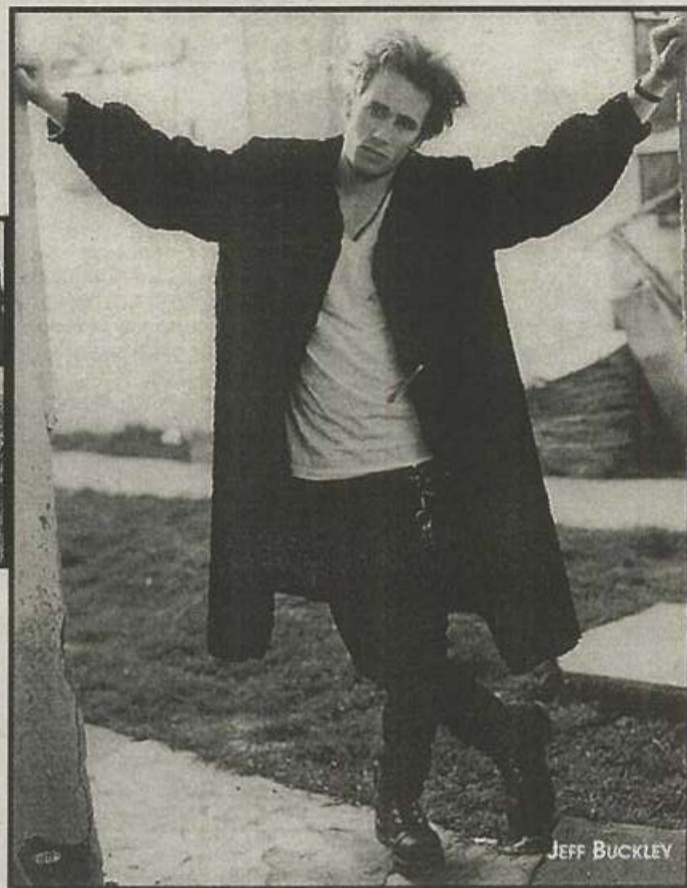
Wallflowers au un nou album, „Bringing Down The Horse” produs de T-Bone Burnett. Albumul are mari șanse să urce în clasamentele de vară. Vocalul trupei este **Jakob Dylan** (fiul marelui Bob). Alături de el se află

Michael Ward (chitară), **Greg Richling** (bas), **Rami Jaffee** (keyboards) și **Mario Calire** (tobe). Au mai colaborat Sam Phillips, Adam Duritz (Counting Crows), Gary Louis (Jayhawks) ș.a. ► **Neil Young** a refuzat să participe la ceremonia Rock’N’ Roll Hall Of Fame, considerând că transmisia televizată a evenimentului nu este în spiritul rock. ► **Grand Funk Railroad**, reuniți în formula inițială, au entuziasmat publicul de la Beacon Theater din New York. E posibil să găsim materialul pe un disc live. ► Bani adunați în urma celor două concerte de caritate susținute de **Fugees** în Haiti au dispărut fără urmă. ► A dispărut în mod tragic **Jeff Buckley** (1967-1997), fiul lui Tim Buckley (unul dintre „marii” folkului american, decedat în 1975 din cauza unei supradoze de heroină). Jeff a atras atenția asupra sa în 1994 cu

discul „Grace”. Era un admirator al lui Jim Morrison. Ultima sa producție muzicală a ieșit la Rykodisc cu titlul „Kicks Joy Darkness” pe care Jeff cântă

Pe recentul L.P., „The Fat Of The Land”, figurează piesa „Climbatize”, despre care reclamanții susțin că ar conține un „sample” din creația lor, „Air

Drums From Outer Bongoloia”. Deși The Prodigy au o frumoasă reputație în sensul obținerii „aprobărilor necesare” pentru orice element preluat, cazul nu s-a lămurit încă. ► Pe 16 august pe Stadionul Wembley, mai mulți artiști vor încerca să rescrie istoria MUZICII POP într-un show de trei ore. Vor participa, printre alții, **Rod Stewart**, **Jon Bon Jovi**, **Steve Winwood**, **Seal**, k.d. Lang. Se vor cânta mari hit-uri din ultimii 40 de ani. ► **Maxim Reality** (cunoștința noastră de la The Prodigy) a urcat pe scena de la Astoria (Londra) alături de Biohazard, pentru a cânta împreună o reluare după „Breathe”. ► **Metallica** va fi în Europa pe timp de vară, iar spre toamnă va încheia remixajele pentru albumul „Reload” care conține piese inițial pregătite pentru „Load”. În turneul american din acest an, s-au și cântat piese noi ca „Devil Dance” și „Fuel”. Ne putem aștepta și la un single cu piesa „King Nothing” și o reluare surprinzătoare după hit-ul anului 1979, „My Sharona” (The Knack). ► Un editor londonez a declarat că a intrat în posesia Jurnalului intim al lui John Lennon. Yoko Ono va face tot posibilul ca acesta să nu fie publicat. În Jurnal este vorba de ultimii cinci ani de viață ai lui Lennon. Ultima notă a fost scrisă chiar în ziua asasinării sale. ►

JEFF BUCKLEY

(continuare în pag. 15)

alături de Inger Lorre’ aducându-i un omagiu lui Jack Kerouac. ► Într-o emisiune difuzată pe canalul VH1, președintele Clinton a purtat o discuție de o oră cu **Carly Simon** despre Elvis, Beatles și alții. Un președinte de-a dreptul Rock’N’ Roll! ► A încetat din viață **Mae Axton**, autorul piesei „Heart-break Hotel”. ► **The Prodigy** au probleme cu The Jedi Knights (aflăm din New Musical Express).

EUROMUSIC SOUND & MEDIA

O arhivă muzicală pentru radio, televiziuni, cinematografie vă stă la dispoziție. SONOTON MUSIC LIBRARY

conține toate elementele de care are nevoie un studio care se respectă. Acestea pot fi închiriate (cu drepturile de folosință rezolvate) de la EUROMUSIC.

CD-uri originale la prețuri extrem de rezonabile, ideale pentru colecționari, găsiți tot la adresa de mai jos. Nu lipsesc Paul Anka, Pat Boone, Donovan, Marvin Gaye, Adriano Celentano, Tina Turner, Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Little Richard, precum și culegeri (Golden Hit Collection) perioada 1970-1979. Pentru fiecare an câte un CD. Amatorii de country pot achiziționa „Country Hits”. Muzica instrumentală ocupă multe pagini în Catalogul MCP Sound & Media de la Euromusic!

Adresa firmei: Calea Plevnel 5-7, et. 3, ap. 13, București. Telefon 615.37.67. Fax. 312.57.17.

BAST

BAST MUSIC IMPORT -EXPORT
Distribuitor autorizat DISKY Communications International
expune & vinde prin magazinele Muzica, Hollywood, Orient
Simfonia, Andante în București, Phoenix, Relas Constanta,
RB Corec Brasov. Oferta completa si preturile minime
numai la sediul firmei.
Tel.: 01-726.05.02, 725.07.98, 092-24.90.99.

**POP
ROCK
BLUES
PUNK
DISCO
REGGAE
COUNTRY
FOLK
CLASICA
OPERA
OPERETA
etc.**

2 COMPACT DISCURI
cumparate
1 COMPACT DISC
GRATIS

TOP 30 V.P.R.

TOP 15 L.P.'s R.

1. (1). 69% Unplugged — Holograf
2. (-). Rahova — Vița de Vie
3. (2) Nici o stea — Laura Stolca
4. (6). Te rock frumos — Ștefan Bănică Jr.
5. (14). Ispita — Celelalte Cuvinte
6. (3). Lună plină — Irîș
7. (10). Gânduri nevinovate — I.G. Pascu
8. (5). Nichita — Nicu Alifantis
9. (12). Bucăți din mine — Adrian Dăminescu
10. (4). A lu Nelu — Secret
11. (15). În lumea șlagărului — George Grigoriu
12. (-). Are You Ready — Mălina
13. (7). Cîrșituri — Pasărea Colibri
14. (-). Eu — Mariana Turcanu
15. (-). Dor de ducă — Dăcu Bertzi

TOP 15 L.P.'s S.

1. (-) The Fat Of The Land — The Prodigy
2. (4). Nine Lives — Aerosmith
3. (5). Blood On The Dancefloor — Michael Jackson
4. (2). Spice — Spice Girls
5. (1). Pop — U2
6. (8). Flaming Pie — Paul McCartney
7. (10). Ultra — Depeche Mode
8. (11). Romanza — Andreea Bocelli
9. (-). Destination Anywhere — Jon Bon Jovi
10. (-). Middle Of Nowhere — Hanson
11. (3). Backstreet Boys — Backstreet Boys
12. (-). Stosh — Skunk Anansie
13. (-). Guns In The Ghetto — UB 40
14. (15). Now — Paul Rodgers
15. (-). Cryptic Writings — Megadeth

Dave Alexander

Pianist și baterist ocazional. Născut la 10 martie 1938, la Shreveport, Louisiana. Tatăl a fost cântăreț de week-end prin localuri și la diferite petreceri fără fașoane. Micul Dave începe să zdrăngăne la pian de la vârsta de 6-7 ani, singur, apoi beneficiază de ajutorul câtorva prieteni ai familiei. Cântă în biserică, în cor și, perfecționându-și tehnica, la clape. Din 1954, este angajat la un bar din Kilgore, Texas, unde locuia acum cu familia. În 1955, este încorporat la marina militară, baza din San Diego, California. Aici, pe coasta Pacificului, după serviciul militar, se integrează comunității artistice, și este un nume la instrumentul său, profesionalismul desăvârșit aducându-i contracte la diferite case de discuri și prin localuri. Apare ca pianist alături de nume ca: LC Robinson Band, Big Mama Thornton, Jimmy McCracklin, Lafayette Thomas și Nina Simone. Din 1972, se poate mândri cu primul său LP, scos la firma Arhoolie. Tot la aceeași firmă, va scoate alte două discuri bine primite de public, dar mai ales de critică — **The Rattler** și **The Dirt On The Ground**. Aproape un intelectual al bluesului, colaborează cu cronici la revista **Living Blues**, începând din 1974. Considerat un virtuoz al cântecelor despre femei, textele sale mai degrabă satirizează decât elogiază relația bărbat-femeie, văzută în stil american. Caracter ciudat, introvertit și cu puseuri declarat paranoice, Dave

Alexander intră într-un con de umbră începând cu anul 1976, an când trece la islamism și adoptă numele de Omar Hakim Khayam!

Richard Manuel „Rich” Amerson

Născut în 1887, la Livingston, Alabama, din părinți foști sclavi, lucrător al pământului în cea mai mare

parte a vieții. Cântăreț de sâmbătă seara și pe la petreceri familiale, are șansa de a fi înregistrat și filmat ca reprezentant autentic al „adevărului blues rural”. Asta se petrece prin anii 1937-1940. Cine îi va fi lansat lui Amerson propunerea de a face un disc? În 1950, înregistrează pentru casa Folkways,

Fișier de blues - Blues File -

material re-editat în anii '70, sub egida Bibliotecii Congresului. Nu se știe când a murit, cercetările n-au fost aduse la cunoștința publicului. Ca și alții, probabil că Rich Amerson a murit în sărăcie, un semn ironic al destinului pentru cel bogat (rich)!

Luther Allison

Născut la 17 august 1939, în Mayflower, Arkansas, într-o numeroasă familie de muzicanți. 17 frați și doi părinți alcătuiau un grup gospel — The Southern Travellers — care colinda prin Sud în anii '40 și cânta în bisericile oamenilor de culoare tot ce se cânta în universul rural negru. Ajunsă la Chicago în 1951, familia Allison se dedică total muzicii. Nu neapărat blues, ci tot ce putea aduce un ban cîștit în casă. Un frate al lui Luther, Ollie, formează propriul grup, unde debutează viitorul chitarist, după ce părăsește școala și învață bine să cânte la instrumentul electric. Alt frate, Grant, îl ajută pe Luther să încropească prima sa trupă, numită — țineți-vă bine! — Rolling Stones! Se găseau în 1957, în plină nebunie rock-and-roll, și se străduiau să nu

sune de loc ca Muddy Waters, altfel zis, după ce folosiseră titlul piesei sale, se lepădau de el! Au și schimbat numele trupei în The Four Jives, ca și cum, dacă aminteam de trecutul lui Willie Dixon, puteau obține succes... Băieții erau tineri, concurența era serioasă, așa că se văd obligați să treacă la locurile lor — chitara a doua sau a treia în trupe mult mai renumite. Luther Allison cântă mai bine de șapte ani cu Freddie King, Jimmy Dawkins, Magic Sam, Shakey Jake, Hound Dog Taylor sau Johnnie Shines. În 1967, este inclus într-o compilație — **Sweet Home Chicago** — replică dată de firma Delmark antologiei (azi clasice) **Chicago Blues Today!**, scoasă de Vanguard. Tot Delmark, în 1968, scoate primul LP semnat Luther Allison — **Love Me Mama**. Este un disc buniceț; dar trece fără cine știe ce ecouri, nu doar fiindcă epoca nu era favorabilă bluesului made in Chicago, cât din alt motiv care dă prilej unei digresiuni despre condiția muzicantului.

Luther Allison este exponentul a ceea ce se cheamă show-biz. Provenit din mediul muzical, el poate cânta orice, la un nivel de profesionalism

ce păcălește ascultătorul neatent, nepretențios, neinformați și sedus de aparate. Că a cântat îndeosebi blues, asta se datorează mai puțin unei pomiri proprii, cât contextului: în lumea și în epoca în care s-a trezit la viață Luther Allison, de pe urma bluesului — înțeles ca show-biz, ieșeau cei mai mulți bani. Când i s-a oferit un contract, Allison a cântat și (pentru) Talma Motown — funk-soul, cu același succes mediocre la publicul vizat. Allison are tot ce-i trebuie să cânte blues; și el chiar cântă blues; dar nu posedă acel grăunte de suferință din care a răsărit todeauna bluesul. Cel autentic. Chiar dacă a suferit nedreptăți — cine nu? —, Allison n-a știut să le transfigureze în blues! Pe lângă asta, faptul că „fură” de la Elmore James, nu mai contează. Poate din cauza celor explicate mai sus, Allison e ca și necunoscut în SUA, iar de prin 1975 stă mult în Europa, cu deosebire în Franța, unde editează discuri onorabile, fără să spargă nici piața, și nici gura afumată a iubitorilor de tutun albastru. Cred că Luther Allison este victima propriei neputințe, anume neputința de a vedea în muzică și altceva decât distracție (entertainment). Nu-i singurul muzicant care pătește asta!

Căsătorit cu Fannie Mae, are un băiat, Bernard, și el — ce altceva? — chitarist de blues, cu care și apare în spectacole și pe discuri. Care discuri pot fi găsite în cataloagele Atlantic, Motown, Delmark, Gordy, Encore, fie sub nume propriu, fie alăturate grupului Tornado!

► M.V. Pop

Visul unei nopți de vară

JOAN BAEZ la București

22 Iunie 1997, București, Sala Palatului. Concertul Joan Baez. Forfoteală mare, dar civilizată. Oameni tineri și (mai ales) mai puțin tineri. Prezența celor de 40-45 de ani — și chiar mai mulți — e de înțeles. Joan Baez e un star al tineretii lor. Cu atât mai impresionată am fost, în aceste condiții, de prezența tinerilor, unii dintre ei având chiar sub 18 ani. Unii dintre ei, veniți din diferite orașe ale țării, mai aproape sau nu de București. E reconfortant să descoperi că unii dintre ei, cei tineri, nu renunță la valoare în

favorează numelor impuse, astăzi, de industria muzicală.

Concertul a început foarte puțin după ora 20,00, cu ceea ce am numi „partea română”. Rând pe rând, artiștii au urcat pe scenă și au fost aplaudați cu căldură (și chiar ovaționați, în unele cazuri) de publicul excepțional, care a știut să-i aprecieze și pe ei, cei atât de puțin răsfațați, de la o vreme... Vocile noi de pe scenă (Narcisa Suci și Paula Seling) n-au fost deloc intimidată de publicul ce-o aștepta pe Baez, dimpotrivă. Momentul Narcisei Suci a fost îndelung aplaudat. Nume cunoscute ale scenei românești au dat un plus de vrajă basmului: Valeriu Sterian, Doru Stănculescu, Sorin Minghiat, Ioan Gyuri Pascu, Johnny Răducanu și Teodora Enache, Victor Socaci și Mircea Rusu au fost chiar mai frumoși decât îi știam de obicei. Explicația e simplă. Au fost cuceriiți și emoționați de venirea Doamnei folkului... poate și de gestul ei de dinainte de spectacol, când a mers la cabinele alor noștri și le-a urat succes. Poate și de prezența ei din umbră, pe scenă, tot timpul cât au cântat românii. N-am văzut de mult timp atâta simplitate, frumusețe, emoție și adevăr în actul artistic al unei vedete autohtone. Venirea ei a scos la iveală cele mai luminoase, cele mai curate haine ale sufletelor artiștilor noștri. Poate că, de-acum încolo, pentru unii dintre ei nu vor mai fi doar haine de sărbătoare.

JOHNNY RĂDUCANU

O dată început, basmul a curs feeric mai departe, cu Joan Baez. O voce de o limpezime rară, conservată impecabil în timp. O prezență scenică de o simplitate care le-ar umple de nervi pe toate vedetele care au, ca unic punct de sprijin, industria ce s-a creat în jurul lor. Ea sus, noi jos. Pentru început. Căci, foarte repede, distanța dintre scenă și sală s-a spulberat. Multe piese, mai vechi sau mai noi, au dus starea de basm, de vis, în toate colțurile sălii. „No Mermaid”, „Sweet Sir Gallahad”, „Hello In There”, „Diamonds And Rust” sau „Joe Hill” sunt doar câteva frânturi din basmul ce s-a petrecut pe scenă. Frumusețea lui i-a cucerit până la amuțire pe cei aflați în sală. Doar într-un colț, grupul de tineri din țară a cântat

tot vrut să o aplaude, dar i-ar fi acoperit vocea, așa că au tăcut cu sfințenie până la sfârșitul acestei demonstrații de forță, într-o sală de proporția Sălii Palatului. Nu s-a auzit nici un oftat, nimeni n-a făcut nici o mișcare, nici un semn. Aplauzele au fost copleșitoare.

În final, muzicienii români au fost invitați pe scenă... A fost altcumva decât ceea ce scriem noi de obicei: „... au evoluat pe aceeași scenă cu marele...”. Nu. Acum au cântat cu Joan Baez. Ei și ea, uniți sub culorile luminoase ale aceleiași povești. Fără aroganță sau favoruri. Doar bucurie și simplitate. „Donna” și „Blowin' In The Wind” au fost cântate în engleză-română de pe scenă și din public, în mod egal. Basmul s-a sfârșit orbitor...

2 x V.S.

Lăptărie. Tot acolo veniseră și tinerii care mai aveau de așteptat până dimineața trenurile care să-i ducă acasă. Cu chitara. Atunci a continuat visul... pentru că (am mai zis o dată, la început) „fata” Joan Baez a venit între ei și i-a rugat, simplu, să-i cânte cântece românești. Le-a ascultat, le-a fredonat, a încercat să cânte cuvintele românești... Apoi a luat chitara și a cântat, iar, „Gracias A La Vida”. Apoi a dansat laolaltă cu ei... dacă vreți, n-aveți decât să dați ziarul la o parte, enervați: „Dom' le, hai, că asta-i prea de tot!”. Dar noi am fost acolo, și nu doar cu ochii minții... Am fost acolo, în visul unei nopți de vară.

■ Ana Călin

Mă așteptam ca venirea lui Joan Baez la București să dezvolte o groază de probleme, din cele care apar de obicei la venirea unui star, fiind mai mult sau mai puțin fals create de către organizatori... M-așteptam să văd o mulțime de băieți voinici, la costum, cu walkie-talkie la brâu și priviri ucișoare. Așteptam să aud țipete: „N-aveți voie acolo!”, „E interzis să...”, „Nu puteți intra!” ș.a.m.d.

N-a fost așa. Și la conferința de presă, și în concert, și mai târziu, la Lăptăria lui Enache, Joan Baez s-a comportat, vorba unui prieten de-al meu, ca o simplă „fată”. Am simțit nevoia să împărtășesc toate astea celor ce n-au avut norocul să fie la acest concert, pentru că, măcar cu ochii minții, să poată vedea lucrurile cât mai aproape de realitate... sau să fi fost doar un vis?

Încontinuu. La un moment dat, Baez trăgea cu urechea la ei, ca să afle ce-ar vrea să le mai cânte. Și a și cântat, împreună cu ei, și cu noi, cei mai puțin curajoși, inițial, „We Shall Overcome”. Culmea visului a fost când, renunțând la microfon, EA a cântat, a povestit, a predicat (sau cum vă place) „Swing Low, Sweet Chariot”. Emoționați, oamenii ar fi

P.S. Sau încă nu? După concert, Joan Baez a venit, însoțită de câțiva artiști români, la

SORIN DORU VALI

PUPAȚ HUSAR (CĂLIN) PATRON MOTOR

DESPRE JOAN BAEZ DISCURILE NU SPUN TOTUL

Am fost la concertul lui Joan Baez de la București nu pentru că aș fi fost îndrăgostită de muzica ei. Discurile pe care le ascultasem îmi formaseră despre ea impresia că are prea multă încredere în vocea ei, uneori pe bună dreptate, alteori alunecând în nuanțări exagerate și în vocalize artificiale, aducând cu belcanto-ul și îndepărtându-se mult de autenticitatea tradiției. Această judecată de gust nu m-a determinat, totuși, nici un moment, să ignor importanța ei în istoria genului și contribuția pe care a avut-o la a face cunoscută muzica folk americană, cu o emoție și o pasiune pe care puțini au egalat-o.

La București, pe scena Sălii Palatului, am auzit o altă Joan Baez. Iată că, după 30 de ani de carieră, un muzician care se respectă este încă sensibil la schimbări. Joan Baez nu mai plusează pe strălucitorul registru acut care o consacrase (și pe care aveau de ce să i-l invidieze multe cântărețe). Are noi aranjamente, a căror partitură solistică se desfășoară mai mult în registrul grav și mediu, unde vocea și pronunția îi sunt mult mai firești, mai comunicative, mai apropiate. Cei trei instrumentiști care au însoțit-o ne-au impresionat mai mult ca realizatori ai unei superbe partide de backing-vocals, echilibrată, dând deseori senzația că nu reprezentau voci diferite, ci simple vibrații ale vocii ei.

Joan Baez se dorește a fi un om simplu, fără pretenții, la fel și cântă: de la primul

cântec pe care l-a scris, *Sweet Sir Gallahad*, unde am recunoscut acea consacrată voce a ei, cu acutul foarte vibrat, până la piesele noi, de pe viitorul ei album. Am ascultat cu plăcere, de exemplu, o piesă semnată *Indigo Girls*, care, deși este o melodie scrisă în anii '90, este perfect adaptată stilului care a consacrat-o pe Joan Baez, fără a fi cu nimic mai puțin modernă.

În concertul de la București, Joan Baez ne-a frapat prin lipsa oricărui efect suprapus vocii ei, ne-a impresionat pe cei mai romantici dintre noi cu *Diamonds And Rust*, a captivat un public de tineri care, atunci când ea se afla în plină ascensiune, nici nu existau, și a știut să-și adapteze mersul show-ului cerințelor entuziaste ale publicului.

Nu o să spun mai mult. A fost minunat! Prefața concertului semnată de artiștii români m-a cam dezamăgit. Joan Baez i-a ascultat dintr-un colț al scenei, i-a aplaudat, iar la final i-a chemat alături de ea pentru a cânta împreună. Extrem de multă politețe în acest gest. Pentru că românii care au cântat în deschidere (nu dau nume, pentru că oricare are dreptul și la momente mai slabe în viața de scenă) au contrazis puțin, ca prestație, ceea ce urma să se întâmple după aceea. Ștacheta primei ore, introductive, a fost ridicată de prezentatorul Andrei Partoș, care prin prezență și limbaj a adus acea undă de profesionalism pe care mi-aș fi dorit-o pentru toți ai noștri.

Și, de fapt, ce s-a întâmplat? Un concert semnat Joan Baez care te putea face să îți se prelingă o lacrimă pe obraz. Și nu o lacrimă de emoție. O lacrimă de furie pentru o lume nedreaptă. Această minunată Doamnă, după o muncă și un succes de trei decenii, trebuie să susțină turnee de densitatea celui de acum (5 concerte în 10 zile)... E drept? Cine mai știe. Înainte de a ne plânge, ar trebui să fim în stare să facem și noi ca ea!

■ Oltea Șerban-Pârâu

10 pentru Joan și pentru public!

Am revăzut concertul din 22 iunie pe micul ecran (pe 13 iulie, adică după miezul nopții de 12). Acum știți și voi cum a fost. Atâta căldură și sinceritate când ați mai văzut și simțit? La care „Cerb” ați auzit publicul „dictând” melodiile solistului, și acesta să le preia fără ezitare? Cine-și imagina că tineri de 18-20 de ani cunosc repertoriul anilor '60 pe de rost? Cu textele originale cu tot. Când ați mai văzut atâta entuziasm și bucurie de a cânta? N-a fost isterie, n-au fost leșinuri, ci numai BUCURIE! Păcat că o serie de oameni de presă n-au redat nici 50% din atmosfera pe care ați receptat-o de la TVR1. Păcat că în sală nu i-am văzut pe toți artiștii români (o lecție deschisă nu le strică!) Păcat că au mai fost câteva locuri neocupate în sală (puține, oricum, nu cum au sugerat tendențioșii vânători de senzațional!) Păcat că acest concert extraordinar n-a durat mai mult, și tot păcat este că s-a difuzat pe micul ecran la o oră dificilă pentru mulți oameni, care ar fi descoperit că există muzică și public de calitate și-n afara emisiunilor lui Iosif Sava!

Joan Baez a atras în Sala Palatului publicul pe care-l merita. Dacă alte manifestări au un alt impact pentru un telespectator (avizat sau nu), atunci explicația o găsiți tocmai în această relație (de conținut) ARTIST-PUBLIC.

(A.P.)

De dragul preciziei

Teodora Enache din Onești (absolventă la Matematică), **Doru Stănculescu** și **Sorin Minghiat**, **Victor Socaciu** împreună cu **Jimmy Zărnescu** și **Dan Ivanciu** (percuție) și **Vali Sterian** și fiul său, **Oliver**. ● O altă aberație din „V.I.P.”: „Dacă această firmă nu ar fi cumpărat 300 de bilete la concert, sala ar fi fost pe jumătate goală”. Firma este CONNEX. Sala are 4200 de locuri. Au fost ocupate aproximativ 3200. În rest, judecați voi! ● Alte articole n-am găsit. Aflu că au fost în „Libertatea”, „Cotidianul”, „Panoramic Magazin Radio-TV” și „Radio România”. ● Despre divorțul lui Mocușcu s-a scris de cinci ori mai mult. Cam asta-i presa noastră. Ne iubim artiștii și-i respectăm pe cei MARI. ● În culise, Joan a dorit să-i adreseze câteva cuvinte Narcisei Suciului, așa că le-am făcut cunoștință. Roșcata a devenit roșie 100% de emoție. ● Înaintea concertului, Joan a ținut să le ureze succes românilor, mergând în fiecare cabină. Dialogul ei trilingv cu

Am citit ce s-a scris în presa noastră (mereu surescitată) despre concertul din 22 iunie. Am citit și păreri de colegi de redacție. Diferite, după cum veți vedea. M-a surprins cât de puțin s-a scris despre un **EVENT CULTURAL DE MARE VALOARE**. E drept că n-au fost can-canuri, elicoptere, sume fabuloase, vestimentație de lux, mese festive și altele. Chiar și așa, s-au găsit unii să descrie camera în care a dormit Joan Baez (o banală cameră de hotel). S-a mai semnalat și faptul că artista și echipa ei au ajuns cu greu în Capitală din cauza unor scăpări organizatorice. Vigilenții au notat (conform unei frumoase tradiții profesionale) și numărul mașinii din care a coborât Joan Baez & co. ● „Ziua” din 24 iunie publica un reușit fotomontaj din concert și câteva rânduri echilibrate, semnate de Tudor Dăescu. ● „România liberă” din 27 iunie a reținut alte

valențe ale spectacolului. „Suflare Woodstock la Sala Palatului”, mi s-a părut un titlu cât se poate de inspirat. Doinel Tronaru a remarcat și gestul cu batistele oferite de spectatori la cererea artistei. ● În „V.I.P.” (1-7 iulie) ideea de Woodstock e refolosită. Inexactitățile abundă într-o relatare bine intenționată. La conferința de presă s-a vorbit exclusiv în engleză, fapt remarcabil pentru cei câțiva ziariști care s-au descurcat. „Cântăreața” n-a fost de părere că întrebările jurnaliștilor ar fi fost prea clasice. S-a referit la un singur coleg. Spectacolul n-a început cu Vali Sterian. Iată și ordinea exactă (pentru istoricii genului, măcar) a intrării în scenă: **Paula Seling** (născută la 25 decembrie 1978, la Baia Mare), **Narcisa Suciul** (27 ianuarie 1975, tot la Baia Mare), **Ioan Gyuri Pascu**, **Mircea Rusu** alături de **Daniel Crăciun** (chitară) și **Petre Cotarcea** (clape), **Johnny Răducanu** și solista

maestrul Johnny a fost de netradus, dar a amuzat-o teribil. ● După spectacol, artista s-a așezat pe marginea scenei și a acordat autografe și pupături fără nici o reținere. ● Pe Terasa La Motor, Joan Baez a revenit pentru că se simțise bine în seara precedentă. Pe impresarul Mark Spector l-a lăsat cu Paul Nancă (președintele Fundației Culturale Phoenix). ● Călin Husar (patronul localului) a primit-o cu respectul cuvenit. Dintre artiști erau prezenți **Mircea Florian**, **Vali Sterian**, **Doru Stănculescu**, **I.G. Pascu**. ● Joan a stat o vreme cu colegii de breaslă, după care a răspuns invitației unui grup masiv de tineri, așezându-se turcește în mijlocul lor. Le-a ascultat cântecele, a dansat cu ei, le-a cântat, a cerut un reportofon pentru a-și înregistra ceva din „repertoriul” puștilor. Pentru câteva momente, a pătruns în cercul șezut și Vali Sterian. ● Apoi Joan a revenit la masa „bătrânilor”. N-a încetat să acorde autografe pe orice, să se lase fotografiată cu clienții

Terasei. Spre 3 dimineața, a anunțat că dorește să plece la hotel, fiind escortată la taxi de Vali Sterian și subsemnatul. Și de un june delegat de Fundația Phoenix, gazda oficială. ● Ultima fotografie am realizat-o în lift, de dragul ineditului. ● Echipa Doru, Vali, Lucia Sterian și câțiva prieteni din Franța a mai rămas pe Terasă vreo două ore pentru a trage concluziile și pentru a se trezi din bucuria greu de exprimat pe care a trăit-o. ● Atunci am decis să nu merg la „Cerb” decât după două zile. Impresia puternică pe care mi-a lăsat-o această adevărată DOAMNĂ m-a împiedicat să fiu prea obiectiv, chiar și după trei zile de pauză concertistică. Și cât ar fi câștigat cea de-a 10-a ediție cu o astfel de deschidere! ● Desigur că prețul mic solicitat de Joan Baez nu-i putea tenta pe „gospodarii” de la TVR. ● Să închei prin a-i numi pe cei care au însoțit-o

pe Joan Baez la București: **Mark Spector** (manager), **Kroop Stewart** (tour-manager), **Jerry Daniels** (inginer de sunet), **Adam Rotberg** (chitară, voce), **Carol Steele** (percuție, voce) și **Mark Peterson** (bas, voce), prezent pentru a doua oară în România și uluit de primirea ce li s-a făcut. ● Au ajutat cu cât au putut la reușita concertului: **Connex GSM**,

Helvetia Hotel, **Tipografia TOP PRINT & PAPER**, **Asigurări „Ion Țiriac”**, **Club Elite**, **Prot Guard**, **Chris Style**. ● Mica echipă a lui **Paul Nancă** s-a descurcat onorabil, iar dacă va drege din mers fisurile organizatorice (inevitabile), poate conta pe alte realizări. ● Să nu-i uit pe cei de la **Video-Vision International Pro Sistem** (care la capitolul lumini n-au avut cea mai inspirată regie). Totuși, și-au făcut treaba corect. ● Zilele trecute, la Fundația Culturală Phoenix, a sosit un fax prin care se confirmă **3-4 concerte cu Joan Baez în România pentru 1998**. Dovada unei gândiri deschise față de realitate, este sugestia impresarului de a găsi un sponsor puternic pentru a asigura un preț cât mai mic al biletelor! ● Așadar, Joan Baez ne-a cucerit, dar și reciproca este valabilă!

■ Andrei Partoș

CAROL STEELE

JOHNNY RĂDUCANU

To His Friends

Alpha Sound 1997

Cât de greu este să produci un compact disc de jazz în România anulului 1997 se poate observa pur și simplu constatând că, dacă nu mă înșel, după Anca Parghel (dar aici era vorba, totuși, despre jazz vocal), *To His Friends* cu Johnny Răducanu editat de Alpha Sound este singurul album de gen apărut pe acest suport. Este greu chiar dacă în lumea jazzului românesc Johnny Răducanu este un caz particular de popularitate. De aici vine faptul că protagonistul are mulți prieteni și, iată, a putut să realizeze un album întreg *Pentru prietenii lui (To His Friends)*. Destinatarilor celor 10 piese de pe album (înregistrările au fost realizate la Studioul Uniunii Compozitorilor în perioada 1994-1996) îi sunt prieteni: de la celebrii din lumea culturii românești, acum chiar notabilități (Ion Caramitru — *Waltz for Pino*), sau colegi de muzică (*Respect to Körössi*), până la nume care fie că înseamnă ceva pentru public (*Moșu Blues* — dedicat lui Florian Lungu), fie că nu, fiind pur și simplu persoane din anturajul lui, care i-au inspirat improvizațiile (*Epu Blues*).

Jazzul lui Johnny Răducanu poate fi accesibil, apropiindu-se pe alocuri de café-concert, aduce influențe din muzica clasică sau folclor (mai puțin pe acest album), dar rămâne jazz instrumental pur, cu pretențiile aferente la public. Nu tehnica strălucitoare este cea care definește actuala etapă din cariera lui Johnny Răducanu, ci... inefabilul (de cele mai multe ori, are grijă să ceară de la pian ceva la care nu te aștepti). Iar pianul clasic rămâne favoritul său. Nu are nevoie de timbralitate artificială; se mulțumește cu ceea ce-i poate oferi cutia de rezonanță a instrumentului cu clape albe și negre și cele două pedale ale sale, dând uneori impresia că nu-l deranjează dacă are în față un Steinway (cazul acestui album) sau o pianină veche cu clapele îngălbenite. Nu vom intra în detalii tehnice sau stilistice deoarece, chiar dacă v-ar interesa, în cazul lui Johnny Răducanu, acestea sunt supuse în permanență fascinării lui instinct muzical de cuceritor armonist și ritmician.

Ar mai fi ceva. Albumul *To His Friends* beneficiază de o prezentare de disc — este drept, concisă — dar care conține vorbe pe care și le-ar dori mulți și adună mari semnături ale culturii românești (nu doar ale muzicii), de la Nichita Stănescu, Fănuș Neagu sau Pascal Bentoiu, până la Ion Caramitru. Iată ce spunea Nichita Stănescu: „Johnny Răducanu și-a înnodat inima pe acoperișul timpanelor noastre, ca un leopard în rut”. Ce mai poate scrie umilul cronicar, când, despre cum face muzică Johnny Răducanu, și-au spus cuvântul poeții.

■ Oltea Șerban-Pârâu

MĂLINA OLINESCU

Ready for you

Euromusic 1997

Euromusic a lansat de curând primul său compact disc. Iar începutul este cât se poate de promițător. Nu numai pentru că Malina (Olinescu) este acum deținătoarea Premiului I la secțiunea interpretare a „Cerbului de Aur”, ci și pentru că, în condițiile unei promoții insistente, chiar fără această recunoaștere (inter)națională, albumul *Ready for you* avea toate șansele să devină un succes autentic.

Materialul muzical inclus pe album este semnat Ștefan Elefteriu (muzică, aranjamente, postprocesare și pre-mastering). Mai departe de soundul foarte unitar, de orchestrațiile complexe cu solouri instrumentale, împlinite cu o consistentă partidă de backing vocals (Liliana, Malina & Digitech Studio Vocalist), scriitura vocală a celor 12 melodii de pe album este deosebit de ofertantă. Impresia este că aceste piese au fost compuse special pentru vocea Mălinei și, probabil, că nu mă înșel.

Cât despre protagonistă, Malina este, fără îndoială, una dintre marile realizări ale Școlii Vedetelor (pentru că mai departe de ideea de show TV, Școala Vedetelor are — sau ar trebui să aibă — tocmai menirea de descoperire și propulsare a vedetelor). Din cele 12 piese în limba engleză de pe album (versurile în limba engleză sunt semnate de Liliana Ștefan), proporția este net favorabilă cantitativ melodiilor rapide, greu de încadrat stilistic strict, dar bazându-se pe ritmurile la modă. Chiar

dacă aceste melodii nu vor rezista prea mulți ani, ele pun în evidență tehnica vocală a Mălinei, dicția și justetea intonațională de invidiat. Cât despre celelalte câteva piese lirice de pe album (*Fall, Only Love, It Was a Lie*), acestea lasă loc de desfășurare expresivității vocale a Mălinei, unei apreciable diversități de maniere de emisie (de la șoaptă, la puternicul și strălucitorul acut), dublate și aici de o virtuozitate de tip jazzistic. *Ready for You*, ultima piesă de pe album, a fost — pe bună dreptate — aleasă pentru concursul de la Brașov, beneficiind de scriitura cea mai complexă și punând în evidență o gamă foarte largă de trăsături ale vocii Mălinei.

În încheiere, nu se poate spune decât că de mult timp așteptam o asemenea apariție explozivă în muzica pop românească. Și, după cum arată datele problemei, sunt toate șansele ca ea să dureze.

■ Oltea Șerban-Pârâu

DUCU BERTZI

Dor de ducă

Intercont Music 1997

Toți cei care, la un moment dat, și-au identificat preferințele muzicale cu ceea ce se întâmpla la Cenaclul „Flacăra” știu, fără îndoială, cine este Ducu Bertzi. Apariția unui prim album pe CD și casetă audio, editat de Intercont Music și intitulat *Dor de ducă*, reprezintă mult pentru iubitorii acestei muzici, deoarece, oricât ne-am împotrivi trecerii vremii, discul vinil se ascultă din ce în ce mai puțin. Albumul *Dor de ducă* este compus din două categorii de piese. Pe de o parte, sunt cunoscutele piese folk ale autorului (compuse și interpretate de el), pe versuri de calitate, cu puternică încărcătură metaforică, iar pe de altă parte, sunt prelucrările folclorice, în număr de cinci. Dintre acestea, refrenele foarte cunoscute (*Cașa-mi vine câteodată*; *Omul pădurii*; *Săracă inima me*; *Cântec bătrânesc*) sunt

adaptate în limitele unei bune cunoașteri stilistice a folclorului românesc. *Dragu-mi-i veselie*, melodie de origine maramureșeană mai puțin cunoscută, oferă o mai pregnantă impresie de autenticitate, chiar fără a exagera regionalismul.

Revenind la piesele folk, versurile sunt semnate de mai mulți autori, de la Radu Stanca, Adrian Păunescu, Serghei Esenin sau Nicolae Labiș, până la Daniela Crăsnaru. Modul în care Ducu Bertzi și-a ales textele denotă o intuiție deosebită în a descoperi versuri care au viață, trimiteri poetice destul de limpezi, și se pretează, cu adevărat, la punerea pe muzică.

Ducu Bertzi pare să-și fi compus cântecele astfel încât să-și pună cât mai bine în valoare rezonanțele vocii baritonale, foarte curate, cu o nuanță narativă și cu acele particularități ale dicției care îl fac ușor de recunoscut. Tot ce înseamnă mai mult decât chitară acustică și voce (la care se adaugă Marius Bațu, voce), respectiv aportul lui Adrian Ordean — solo chitară electrică, sau Sorin Minghiat — flaut, este introdus în aranjamente cu măsură și bun gust, neabuzându-se de „cuceririle tehnicii” moderne, ceea ce este foarte bine. Dintre „șlagărele” folk incluse pe albumul *Dor de ducă* menționăm *Suflet fără chei*, *Și de-ar fi, Floare de colț* și, mai ales, *Pe cine și câte cărări*, acest din urmă titlu fiind un exemplu al manierei în care un text cu valoare poetică poate fi potențat de muzică.

■ Oltea Șerban Pârâu

CRISTIAN PAȚURCĂ

Kilometrul 0

Fundatia Culturală Phoenix 1997

Vrând-nevrând, cu toții am ascultat (sau măcar ne-au trecut pe lângă urechi) cântecele Pieței Universității. Pentru unii, au fost cântece de libertate, alții le-au considerat acte de „golănie”. După opinia exprimată de alegători în noiembrie 1996, am rămas cu prima variantă. Oricum, aceste cântece au însemnat un

act social. Valoarea lor, desprinsă de contextul Pieței Universității, este discutabilă.

Tocmai de aceea, poate n-ar fi fost cazul ca ele să fie rearanjate. Și mai ales în felul în care au fost rearanjate. Cristian Pațurcă s-a înfrățit, pentru acest album, cu cei de la Quartz, și cântă împreună, pe mai multe voci, „Imnul golanilor”, „Călin file de poveste”, „Golan post-mortem” și toate celelalte cântece care au făcut deliciul golanilor din Piață. Totul sună, dirii păcate, a pop-disco. De unde rezultă că aceste cântece și-au pierdut și valoarea de document istoric pe care o aveau. Au ieșit mai puțin boțite din valul „schimbării” „A.E.I.O.U.” și „La Aniversară”, acestea rămânând totuși mai aproape de variantele care le-au consacrat.

Cei care doresc să-și mențină clare amintirile despre Piața Universității o pot face fără să cumpere, neapărat, acest album. Cei care vor să și le mențină pur și simplu...

■ Ana Călin

TOP-T

Buzău 1996

East & Art

Găsim pe această compilație East & Art nouă dintre trupele care au participat la Festivalul de rock de la Buzău, ediția 1996. Probabil, cele mai bune. Dintre acestea nouă, cinci chiar au trecut proba de foc a exigenței cronicarului. E vorba de Hovercraft („Twilight”), Interitus Dei („The Storm”), Gothic („Anguish”), Arca („Plăcerea durerii”, „Samba”) și Psycho Symphony („Temptations”). Stilul celor din urmă chiar m-a fermecat, deși componenții trupei practică un gen muzical foarte greu de catalogat, intrând în zona bizarului, împins uneori până la absurd. Mă plăcut, de asemenea, vocea solistei Dana Borteanu, de la Arca, însă ea nu se mai află în componența actuală a trupei. Păcat!

La piesele Interitus Dei și Gothic, e interesantă concepția muzicală și felul în

care instrumentiștii se achită de obligațiile ce le revin. Calitatea vocilor, însă, lasă puternic de dorit, cel puțin deocamdată.

Fiind vorba de o înregistrare live, nu pot să nu remarc calitatea sunetului. Long life, Buzău!

Așteptăm caseta pe 1997!

■ Ana Călin

DANIEL ROBU

Scared

Dusty Records — Intercont Music 1997

Daniel Robu s-a prezentat cu acest nou album al său, intitulat *Scared* și editat sub egida Dusty Records — Intercont Music, la secțiunea discografică a concursului „Cerbul de Aur” — ediția X-a. Nu vom comenta aici prezentarea în concurs, pentru că, evident, pe album, vocea lui Daniel Robu este mult mai sigură, chiar dacă nu este însoțită de spectaculoasa punere în scenă de la „Cerb”.

Fată de primul album al lui Daniel Robu, *Scared* se bucură de un sound mai modern. Majoritatea pieselor sunt compuse chiar de Daniel Robu. Există tendința de a le înveșmănta în ritmuri mai mult sau mai puțin apropiate de ceea ce este la modă acum, dar filonul liric al solistului nu dispărește nici în aceste piese. Vocea lui curată, cantabilă, nu foarte personală, dezvoltându-se în general în registrul mediu, este aceeași pe care am auzit-o acum doi ani și sună la fel în orice gen de muzică abordată până acum. Albumul *Scared*, ca și evoluția protagonistului său, creează impresia de bine realizat, sunt moderne ca sound, dar nu excelează prin personalitate. Descoperim aici, de la vizibila rudenie cu Michael Jackson în *Scared*, până la multiple alte influențe, în general concordante cu datele expresive native ale interpretului. Albumul începe și se termină cu improvizație instrumentală și reușește să contureze o stare. Această de la un capăt al celălalt al albumului. Nu știu dacă este vorba chiar despre starea de *scared (spriat)*, în accepțiunea obișnuită a cuvântului, atmosfera fiind puțin cam romantică, dar este, fără îndoială, o stare constantă, de care nu se îndepărtează prea mult nici una dintre piese.

■ Oltea Șerban-Pârâu

Cronicar la 14 ani
CE SĂ ASCULTAȚI ÎN VACANȚĂ

Iată a venit și vara (nu vă așteptați la așa ceva, nu?!) și au apărut câteva albume pe care merită să le ascultați la umbră, la un pahar de răcoritoare. Iată ce vă recomandăm un boboc lăzăr: șapte CD-uri pentru sezonul '97!

Reef — „Glow” (Sony)

Știați că Oasis a murit? Dacă nu, o s-o aflați ascultând cele 12 cântece de pe acest album. Și o să vă vină cheful să vă mișcați, să strigați, să cântați, ceea ce poate fi primejdios pentru prestigiul de care vă bucurați în fața vecinilor. Dar vă zic eu că merită să-l auziți pe Gary Stringer, care poate cânta când ca un înger, când ca un drăcușor, dar care, mai presus de toate, e băiat bun.

„Glow” este o mostră de rock cântată cu nonșalanță pe ruinele Britpop-ului. Și e bine.

Blur — „Blur” (EMI)

Vă mai aduceți aminte de ei, nu-i așa? Sigur, patru băieți drăguți, cu cântece simpatice, cu umor. Da, dar aici

nu mai e vorba de drăgălășenie, lucrurile s-au schimbat dramatic. „Blur” este un album... elegiac, dacă vreți. Muzica trece prin trip-hop, pop și rock, cu intenția de a demola orice părere preconcepțată ați putea avea despre sunet. O să aveți de-a face cu un CD care o să vă pună să gândiți.

Vița de Vie — „Rahova” (Zone Records)

S-a scris deja o mulțime despre cei cinci băieți și albumul lor. Tipii au un chef grozav de cântat, și o fac așa de bine că m-au convins de faptul că o să fie cea mai mare trupă a noastră. Trebuie să vă luați „Rahova”, dacă nu pentru muzică, măcar pentru valoarea de document istoric.

Jamiroquai — „Travelling Without Moving” (Sony)

Iată în sfârșit un album care se poate asculta fără a-ți face nici o problemă. Nimeni nu te pune să gândești prea mult, în afară de „Virtual Insanity”, nu te lovești de probleme de nici un fel, iar muzica curge absolut firesc, și se pare că ai

ascultat așa ceva de când te știi. Poți să dansezi dacă vrei, sau poți să visezi pe un scaun cu ochii-n tavan. „Travelling Without Moving” este relaxant. Vedeți numai să nu dormiți!

The Chemical Brothers — „Dig Your Own Hole” (Freestyle Dust)

Și dacă totuși ați adormit, nici o grijă, chestia asta o să vă trezească de tot. Tom și Ed v-au pregătit un album exploziv, la care n-o să puteți rezista și o să trebuiască să vă ridicați și să dansați. Cele 11 cântece, adică peste o oră de muzică, vă aduc în difuzoare sunete la care nici nu v-ați gândit că ar putea exista împreună (cum ar fi scârțâitul unei uși și o parte vocală de folk). Încă un CD dărâmat de prejudecăți.

U2 — „Pop” (Island)

Mare tâmbălau mare s-a făcut în jurul acestui album, turneul „Popmart” este în plină desfășurare și aveți deja trei single-uri cu care să vă delectați. „Pop” nu e rău (nu bate pe nimeni, zău) și privit ca experiment este chiar interesant. Însă

nota bene: nu o să ascultați un CD de dans (a se citi cu pronunție americană), ci ceva mai ciudat, combinând rockul cu trip-hop, cu sintetizatoare, cu folclor și cu chitare care sună ca din altă galaxie.

Depêche Mode — „Ultra” (Roton — la noi —)

Gata, copii, s-a dus de tot vremea în care Martin Gore scria cântece vesele, pe fundalul cărora puteați să dați

petreceri. „Ultra” este un album întunecat, care trece prin ambient, dance, nițel rock și chiar country. Este cel mai indicat album pentru situația n-am-înțeles-nimic-dar-am-impresia-că-știu-tot-despre-ce-era-vorba-aici.

Astea sunt, dragilor, cele șapte albume pe care vi le recomand pentru vara '97. Ascultare plăcută și aveți grijă de voi!

■ Ileana Cosăceanu (eu eram bobocul lăzăr!)

Mă holbez și eu

●I-am contaminat pe toți. E clar că fiecare ziar și-a tras câte o rubrică mai mult sau mai puțin acidă legată de programele de divertisment ale televiziunilor. Un ziar (pus pe afirmare rapidă) s-a apucat să caracterizeze formele buzelor, vestimentația duduilor crănice sau a băieților. Până și-n „Academia Cațavencu” s-a reluat o rubrică mai veche, „Showbiz da' cultii” (era cu „mulți” cândva). ●Revin eu și la scrierile altă dată. ●„Om Bun” din Cănești, alți corespondenți, care văd că s-au atașat de această rubrică, mă împing către comentarea „Cerbului”. Toți sunt supărați și-i înțeleg. L-am întrebat pe Șefu' și mi-a dat mână liberă. El nu se pronunță încă. M-am holbat șase seri, dar am și citit tot ce au scris tot felul de personaje cu pretenții de „specialiști” în toate. Eu, ca amatoare, mă pot exprima fără rețineri. 1. N-am simțit că a fost a 10-a ediție decât datorită numărului urias de spoturi promoționale. „Era firesc să-i mulțumească pe cei de la Camel”, zice cineva. 2. N-am înțeles de ce trebuia să țină atâtea zile, când TVR se plânge mereu de lipsa banilor. 3. N-am înțeles de ce o aducem pe Diana Ross, dacă în șapte ani n-am văzut nici un program cu ea. 4. N-am înțeles de ce este mereu așa o problemă prezentarea, când în cinci ani se putea forma o echipă de 10-20 de prezentatori (așa cum Titus Munteanu a creat tineri cântăreți, tocmai buni pentru podiumul „Cerbului”). 5. N-am înțeles de ce se de

atâta bănet pe toate, când trăim într-o țară atât de săracă. 6. N-am înțeles ce a vrut Stere Gulea cu discursul lui, o dată ce n-a văzut Festivalul. Presa era de vină că se întrerupeau microfoanele, că era beznă pe scenă, că se bălăiau prezentatorii, că artiștii români n-au avut timp să repete, că la secțiunea discografică concurenții au aflat în ultima clipă că se cântă pe bune, și nu cu pozitiv?! ●Toți m-ați întrebat dacă a fost ceva bun. Categori. Recitalurile au primit din partea mea o medie de 7 (am ținut cont de reacția poporului, de părerile vecinilor, de gusturile mele, dar și de ale altora). Aș zice în ordine: Zuccheru, Diana Ross, Sheryl Crow, Big Mountain, Masterboy (deși știu că puștii ăștia le-au plăcut cel mai mult). ●Că fetele noastre au luat cam multe premii, e drept. Elegant era ca finlandezul să fie pe podium, și una dintre ele să mai stea un rând. Am aflat că tot presa l-a dat lui Jari ce merita. A cântat foarte bine piesa lui Moculescu. De ce oare nu s-a spus pe scenă și nici în „Panoramic Magazin Radio-TV” că e premiul presei?! ●Am văzut și o emisiune devastatoare, în care ziaristii erau trimiși la psihiatru, făcând prostii (textuale) și altele. Smaranda Jelescu, în elanul ei patriotic, a uitat că și Tom Jones a cântat în ploaie (nu numai sărmanii artiștii români)! Ba mai mult, Moșu' a ieșit în față ca să fie „de la egal la egal” cu publicul (care avea totuși oarece umbrele). ●Din programe de matineu se putea face unul bun de seară, pe scena mare. De ce n-au fost Angela Similea, Corina Chiriac, Mirabela Dauer și alții, care mai cântă, și o puteau face ca lumea în Piața Sfatului? Ce treabă aveau Marius Dragomir sau Mircea Rusu cu secțiunea „sentimentală” a „Cerbului”? Ce treabă avea Mădălina cu franceza și cu prezentarea? Ce treabă avea politica cu Festivalul? Ce treabă are Adrian Iorgulescu cu muzica pop? Vedeți câte mi s-au pus pe creier? ●Mai am și alte întrebări (stupide, ar zice Mirela Albu): cam cât „mălai” a dat Camel de s-au vânturat ființele alea galbene în fiecare seară cu balonașele lor în fața spectatorilor?; cam câte emisiuni autolaudative vom mai vedea de aici încolo?; cu câți bănuți s-au ales cei

din echipa lui Moroșanu (despre care auz că se mută la firma la care unul dintre fiii săi e deja activ?); cine l-a pus pe ai noștri să cânte de-a valma, fără regie, disciplină și fără plată ca lumea?; cine a selecționat concurenții străini și cine s-a ambiționat să avem trei concurenți dacă nivelul era destul de slab?; de ce n-a existat o foale veselă a Festivalului?; de ce n-au existat casete audio dacă tot a evoluat industria cu

Pe 18 iunie s-a difuzat o emisiune pe TVR 1 la care au participat Corina Chiriac, Monica Anghel, Mirela Fugaru, Oltea Șerban-Părău, Miruna Coca-Cosma, Ioan Gyuri Pascu, Dorin Anastasiu. Moderatori au fost Mirela Albu și Andrei Partoș. Inițial s-a discutat de un ciclu de trei emisiuni, a câte o oră, prin care să se dezbătă fenomenul „Cerbul de Aur”. S-a ajuns la 38 de minute, fără urmare după Festival. Că nimeni n-a primit nimic, nu surprinde. Dar până și răcoitoarele să fie date de invitați, și nu de gazdă (TVR), asta-i prea mult! Mulțumim pe această cale conducerei Departamentului de Divertisment că ne-a permis să ne exprimăm pe banii noștri la postul ei privat!

■ Andrei Partoș

pricina?; de ce sunetul de acasă n-a fost bun o dată ce se spune că acolo, la Brașov, se auzea bine?; de ce nu se schimbă toată echipa dacă tot a obosit și nimeni n-o ajută (an de an am auzit aceleași declarații ofuscate și plictisite)? ●Gata cu „Cerbul”. ●Pro TV a început să ne dea muzici și sex nocturn. ●La Tele 7 abc, am văzut ediția de adio a Liliane Munteanu. M-a emoționat. Acum îmi pare rău că m-am luat de ea. Rămân cu Cotabiță, care a început să se

laude pe sine fără rețineri. Cică el pune întrebări „rele”, alții n-au curajul Adică trebuie să fi cel puțin Pavarotti ca să pui întrebări! ●Într-o duminică, un tip cu vocea găjăită îl chestiona pe Vali Sterian la TVR 1. Omul făcea la dezacorduri pe minut, încât n-am reușit să le notez. Cert e că interlocutorii (Sterian și Bodolan) au zis vreo 10 vorbe, restul de 90 l-au aparținut. Avea și un pager care piula în timpul emisiiei. Ceva mai bizar n-am văzut. Uitând de musafiri, a început s-o prezinte pe colega lui, care era de fapt doctoriță. Nu prea bună, pentru că altfel l-ar fi tratat pe partener cumva. ●Sfinx Experience și Class au

concertului). Dar cum e moderatorul, așa a ieșit și emisiunea. S-a vorbit mai mult despre „Cerb” cu Narcisa Suciu și Paula Seling (talentată puștoaică) decât despre tema nopții. De ce nu și vede omul de comentariul fotbalistic?! ●Am sperat s-o văd pe Alice Gheorghiu la M.C.M., dar tot la noi a apărut. Mai aștept. ●Mircea Florian cu Sarmalele Recl, iată un experiment atractiv! Păcat că s-a filmat atât de prost. În același moment, la Pro TV apăreau tot cei de la Sarmalele Recl, urmați de Secret, Sfinx Experience și Loredana. Tot după miezul nopții. ●Am urmărit și (re)lansarea unui post de radio (ACTIV FM). Destul de timizi băieții de la radio. Partea muzicală a fost O.K. O să mă întrebați de ce nu zic nimic despre prezentare. Ei bine, Șefu' s-a descurcat, deși putea să profite de ocazie și, fiind în direct, să le zică vreo două unora (și altora). Așa cum fac „vedetele” postului Tele 7 când prind un microfon deschis. Le zic și eu „La mulți ani!” proaspăt botezaților și mă bucur că Teo Trandafir revine puțin și la radio (unde e locul ei real)! ●Grilele de vară (parcă așa le spune) sunt tot mai inconsistente. Singura compensație este scoaterea de la naftalină, din rezerve, a unui mare număr de înregistrări de muzică românească. Probabil că s-au terminat resursele bugetare pentru produsele externe. Pro TV ne-a dat o porție de U2, Antena 1 declară că va susține muzica autohtonă, TVR lasă să „curgă” (la 1-2 noaptea) clipuri și filmări de tot felul. Chestia cu „grilele” mă neliniștește. La străini, e normal să o lăse mai moale cu programele pe timp de vară, pentru că în țările cu pricina oamenii au cu ce și unde pleca, fug de televizor. Dar noi ce facem?! Au obosit realizatorii și ne lasă pe mâna filmelor de liga a treia, a emisiunilor încropite?! ●Transmisunile de la Costinești (Pro TV) și Olimp (TVR) ne accentuează frustrările de vacanță. Conținutul acestora este relativ amuzant, dar cam diluat. Serbările Mării din perioada 1983-90 erau mult mai vioale și vesele. Mai bine trec pe RAI UNO (Domenica) decât să-mi irit auzul și retina cu un reporter ca Fl. Condurășanu (Antena 1), capabil să emită cel mai lemnos limbaj (format periută) pe care l-am perceput în ultima vreme!

■ Gălbioara

De toate

(urmăre din pag. 11)

►Revista britanică „Q” din iulie acordă punctajul ei maxim albumului „OK Computer” al grupului Radiohead. Monaco cu „Music For Pleasure” primește 4 stele (din 5) pentru realizarea celor doi, Peter Hook (care ne poartă cu gândul la New Order) și David Potts. Acest album de debut a fost prefațat de două discuri single: „What Do You From Me?” și „Sweet Lips”. ►În noua ediție a cărții „Rolling Stone Encyclopedia Of Rock & Roll” absentează 75 de nume, printre care Amon Duul, Elkie Brooks, Caravan, Colosseum, Crystal Gayle, Giorgio Moroder, Mud, The Ritchie Family ș.a. Probleme de spațiu sau de concepție? ►Între 14-21 august la Obuda Island, Budapesta, se desfășoară un Festival la care participă 250 de artiști (grupuri) pe cele șapte scene amplasate pentru cei 200.000 de tineri din întreaga Europă. Pentru amănunte: Island Office, Budapest 1093, Lonyay u. 18 b, telefon 36 1 2155124, 2180529 sau 2171009. Persoană de contact: Daniel Panaitescu. Prețuri aproximativ pentru întreaga perioadă este de 6000 forinți. La Pepsi Island Festival, anul trecut au participat The Prodigy, Sonic Youth, Iggy Pop, Slash, Stone Roses, Peter Hammill ș.a. ►Din revista „TV Satelit” (net superioară „Panoramicului TV”) aflăm că pentru a merge la Budapesta (unde sunt așteptați Apollo 440, Foo Fighters, Rollins Band, Faith No More, Motörhead, Pantera, The Prodigy, The Cardigans și alții) puteți plăti 260.000 lei la Banc Post S.A. Sucursala Cluj-Napoca, pentru Editura MCM Media SRL, cont 401007130000396019. Biletele (se precizează în anuț) le veți primi prin poșta rapidă în maximum o săptămână de la data primirii

banilor. Informații suplimentare obțineți la telefon 064/19.63.92 ►Discuri semnalate de revista germană „Der Musikmarkt” (aparții din luna iulie): „A Fistful Of Alice” — Alice Cooper, „A medio vivir” — Ricky Martin, „Vibe” — Caught In The Act, „Some Other Sucker's Parade — Del Amitri, „Remains” — Annihilator, „Buon compleanno Elvis” — Ligabue, „The Hangover” — Gilby Clarke (fostul chitarist „second” de la Gun N' Roses) care a lucrat cu Clem Burke (de la Blondie), Eric Singer (Kiss) și Waddy Wachtel (X-Pensive Winos), „Funky Diamonds” — Funky Diamonds (cinci fete care n-arată rău și care cântă din 1991) ș.a. ►Katrina & The Waves profită de succesul de la Dublin și-l lansează un nou album intitulat „Walk On Water”. ►Fiind sezon estival, DJ-ii sunt interesați desigur de produsele casei ZYX MUSIC (specializată pe maxi singles de dans): „Age Of Love Remixes” — Age Of Love, „Samba Latino Mix” — DJ Rico, „Closer Than Close” — Rosie Gaines, „Coming Back” — DJ Dado, „Un, Dos, Tres, Maria” — Ray Banderas, „Chupa Chupa” — Ramirez, „Simple Things” — Alex Party și altele care prind în Europa. ►Savage Garden înseamnă Darren Hayes (24 de ani, vocal) și Daniel Jones (23, instrumente). S-au cunoscut la Brisbane în 1992. „Nu suntem nici sălbatici, nu ne place nici grădinaritul”, declară cei doi care au ajuns pe primul loc în Australia și Canada, pe 12 în SUA (unde au împlinit 40 de săptămâni de top la albume). ►Rick

Wakeman a părăsit (iar) grupul Yes! De astă dată, cauzele sunt generate de perioadele de turneu care nu coincid cu interesele componentilor. ►După 20 de ani

Billboard The Billboard 200

This week	Last week	Artist Title	Weeks on chart	Peak Position
1	1	SOUNDTRACK MEN IN BLACK—THE ALBUM	3	1
2	New	SARAH MCLACHLAN SURFACING	1	2
3	New	MISSY "MISDEMEANOR" ELLIOTT SUPA DUPA FLY	1	3
4	2	SPICE GIRLS SPICE	24	1
5	3	PRODIGY THE FAT OF THE LAND	3	1

de luptă împotriva sclerozei multiple, Ronnie Lane a încetat din viață la 4 iulie într-un spital din Trinidad, Colorado. Despre cariera sa extrem de importantă pentru istoria rock-ului vom scrie în numărul viitor. ►Bob Dylan va avea un nou disc în septembrie cu titlul „Time Out Of Mind”, aflăm din revista britanică „Mojo” (august). Este primul album cu piese noi din 1990 încoaice. Producător este Daniel Lanois. ►Sweet 75 (trupa lui Krist Novoselic) lansează în această lună albumul de debut. Se anunță o mare diversitate de stiluri. Printre invitați se află și o solistă folk din Venezuela, cu un simpatic nume de artist, Yva Las Vegas, precum și fostul baterist de la

Ministry, William Rieflin. ►Într-un clasament al celor mai bune discuri pe 45 de turajii a tuturor timpurilor (publicat de „Mojo”) pe primele locuri se află: 1. „Good Vibrations” — The Beach Boys, 2. „Strawberry Fields Forever/Penny Lane” — The Beatles, 3. „Like A Rolling Stone” — Bob Dylan. Cele 100 de titluri vor fi subiectul unui mini-serial în V.P.R., dar și la Activ F.M. ►În topul revistei americane „Billboard” (valabil până pe 26 iulie) albumele cu cea mai îndelungată prezență printre primele 100 sunt „Jagged Little Pill” — Alanis Morissette (108 săptămâni), „Tragic Kingdom” — No Doubt (79) și „Pieces Of You” — Jewel (73). ►Artiștii se judecă cu proprii colegi și fostele lor companii de discuri. Vinnie Vincent cere 5,5 milioane dolari de la

Danny Saber și Babyface. Artiști colaboratori au fost Me' Shell NdegeOcello, saxofonistul Wayne Shorter, bateristul Jim Keltner, Bernie Worrell (keyboards), Bernard Fowler și Blondie Chaplin (vocal). S-au tras 13 melodii. Titlul L.P.-ului nu s-a decis încă. Apare la final de august, început de septembrie ►Revista britanică „Smash Hits” dă ca posibilă revenirea lui Brian la East 17. ►Shahin Badar, cea care asigură backing vocals pentru The Prodigy la piesa „Smack My Bitch Up”, declară cu maximă sinceritate că băieții sunt „foarte normali și de gașcă”. Cu totul altfel decât ar reieși din imaginea lor publică. Dacă ne gândim ce pierderi am avut noi din cauza imaginii Prodigy, ne dă ghes un implus teribil să-i abonăm pe analfabeții de la Ideas Inc. la presa muzicală mondială: Poate, din poze, mai prind și ei ceva! Dar e prea scump... Altfel, iată ce zic britanicii despre albumul „The Fat of The Land”: „Scary music for scary people”. ►Antena 1 va transmite în direct pe 16 august de pe Wembley concertul dedicat istoriei pop-rock. Colega noastră Oltea Șerban-Părău va fi la fața locului. ►Din „Libertatea” am aflat că s-a redeschis „Clubul Z”. ►Din „Cronica Română” culegem informația privind grupul Morometzii și albumul de debut, „Gânditorul 8294”. Cum material muzical nu deținem, nu ne permitem alte comentarii. ►„Expres” semnaleză un alt nume în zona techno-rave-metal fusion: Cyber Beat. Cei doi bucureșteni se află pe lista noulor apariții ale casei Cat Music. ►James Taylor cu „Hourglass” readeu adevăratul folk în atenția amatorilor. Un album pe care merită să-l ascultați. ►În „Bravo”, puștii de la Hanson

ocupă primul loc la „singles” și aluneacă pe 6 cu albumul „Middle Of Nowhere”. Nume noi care s-ar putea să prindă toamna: The Boyz, Solid Harmonie (patru fete din Germania), Touché (cinci băieți între 15-23 ani cu mari veleități de dansatori) ș.a. ►Pe 1 august la Timișoara vor cânta Celelalte Cuvinte, Arca, Narcisa Suciu, Romania și Mircea Rusu. Va fi o lansare de bere locală. ►Între 1-3 august se desfășoară o nouă ediție a Festivalului de la Amara, unde vor susține recitaluri Laura Stoica, Daniela Györfi, Narcisa Suciu, Class, Mircea Rusu Band. ►Târgul Internațional de Muzică se va desfășura în perioada 23-27 septembrie. Fundația Culturală Phoenix va lansa cu acel prilej câteva producții proprii, printre care și albumul „Cântec din Țara de Sus” al Narcisei Suciu. ►În aceste seri de vară, la Terasa Moldova din Mamaia, se cântă des, cu mulți invitați. Prezențe aproape constante: Schimbul 3, Adrian Daminescu, Mircea Rusu. ►Varianta germană a revistei „Rolling Stone” are un clasament al „criticii”, în care conduc Tindersticks cu „Curtains”, Chuck Prophet cu „Homemade Blood” și Prefab Sprout cu „Andromeda Heights”. Cititorii au cu totul alte gusturi: Nick Cave & The Bad Seeds, Blur, Wilco. ►Am fi vrut să vă furnizăm o serie de amănunte despre „Mamaia '97”, dar cu organizatorii nu ne-au onorat cu nici o informație oficială. Dacă vă mai amintiiți, echipa noastră a colaborat direct cu organizatorii până în 1995. Ne-am ocupat (la un moment dat) și de Biroul de Presă, ba și de o Foale a Festivalului. Probabil că doamna Păuleanu e supărată pe cei care critică obiectiv și ne-a șters de pe lista acreditațiilor. Apelăm la voi, cititorii, să ne ajutați să realizăm un comentariu, în baza celor vizionate pe micul ecran. Este (încă) cel mai important eveniment al muzicii pop autohtone, nu-i așa?!

■ Andrei Partoș

Botezul ACTIV în țara lui FM

Prima Gală ACTIV FM sau BOTEZ la 3 ani

Echipa de la radio, sprijinită de colegii de la C.M.M.C. (Vali Stoian, Anca Lupeș, Orlanda Deladi, Eliana, Adi și Alex) și într-o mai mică măsură de Tele 7 abc, s-a străduit să relanseze postul care în curând va fi auzit în mai toată țara. Au fost reușite, au fost și scâpări. La televizor s-a văzut bine, telespectatorii s-au declarat mulțumiți (deși nu mulți știau că va fi o transmisie în direct de aproape trei ore) La Club Babilon (pe mal de lac), unii au fost nemulțumiți pe drept. Poate ar fi fost mai bine să fie un BOTEZ cu invitați și un altul cu PUBLIC. ● Prin fața microfonului s-au perindat Teo Trandafir, Cristi Chirculescu, Dorian Enache, Bogdan Cruțescu, Dan Tomescu, Florin Marica, Robert Tache, Andreea Bilig, Mihai Cioceanu, Andreea Dumitrescu, Edi Gaftoi, Mircea Popescu, Mircea Ciuculescu. Au rămas în studio, la căldură, asigurând transmisia în direct la radio, Adi Petrescu, Dragoș Moraru și Gabi Georgescu. Desigur, deschiderea i-a aparținut „șefului” Cristin Tocan. Tot el s-a ocupat și de tragerea la

... A fost odată ca niciodată un post de radio care trăia în Țara lui FM, pe strada 92,7. Și pe ușa lui scria 2M+. Și avea el muzică multă, și bună, și românească. Și avea emisiuni deștepte, ascultate de ascultători și mai deștepți. Într-o dimineață, după ce visase urât, s-a trezit 2M+ cu gândul că trebuie neapărat să înceapă o nouă viață în Țara lui FM. Și s-a gândit el să aibă un nume nou și o înfățișare nouă. Să-și păstreze calitățile și să-și elimine defectele. Și s-a hotărât să serbeze această schimbare la față printr-o mare petrecere, la un restaurant-terasă, cu specific italianesc, că doar era în România. Numele nou și l-a hotărât a fi Activ. Și botezul a fost pe 4 iulie, fără nici o legătură cu americanii, dar absolut nici una.

vizita lui Clinton în Piața Universității). Ediția cu nr. 64 s-a încheiat la 2.30. Echipa celor trei A (Adelina, Adi și Andrei) a fost sprijinită și de această dată de discoteca „Vox Maris”. ● La ultima întâlnire sub egida 2M+, i-am avut ca musafiri pe Anca Turcașiu, Gheorghe Gheorghiu, Tavi Colen și Alin Oprea. S-a cântat în direct, s-au pus numeroase

ACTIV 92.7

VALI STERIAN CÂNTÂND „PE BUINE” LA BOTEZ

sortii a câștigătorilor unor premii foarte tentante (pentru cei care au avut inspirația să-și lipească pe mașină sigla ACTIV FM). ● Prezentările echipei au fost punctate de musafirii muzicali: Compact, Ceata lui Pițigoi, Vama Veche, Direcția 5, Narcisa Suciuc, Șuie Paparude, Cristi Pațurcă și Quartz, Talisman, Voltaj 88, Vali Sterian (inițial singur și apoi cu Sorin Minghiat, Doru Stănculescu, Cristi Pațurcă) a oferit singurul moment absolut live din program. Finalul le-a revenit celor de la Iris.

ANCA TURCAȘIU ȘI PRIETENA EI (FIDELA) BONI

înregistrează în Studioul B'Inisor, presa noastră și „analizii ei”, concertul Joan Baez și impactul asupra artiștilor și publicului de la noi ș.a. Ediția cu nr. 65 a durat șapte ore. ● Ediția cu numărul 66 a avut loc pe 25 iulie. A început și s-a încheiat cu „Sailing” al lui Rod Stewart ● Am avut parte de o transmisie în direct din Suedia, de la Festivalul LolliPop. Bogdan Cruțescu ne-a furnizat o serie de amănunte despre recitalurile Johnny Cash, John Fogerty, Faith No More, precum și

despre publicul (încă) blond și rece din Scandinavia. În curând, veți vedea pe Tele 7abc reportajele filmate Mihai Nagy ● Cristina Manoliu a debutat la Activ FM, cu numai trei zile înaintea plecării la Cairo ● Cu Ștefan Bănică jr. am DIALOG-at pe ruta București - Constanța - Neptun. Ce înseamnă un GSM în mașina omului ● Concursul nopții a fost sponsorizat de BAST. Finalul, apoteotic, le-a aparținut ascultătorilor, care au avut misiunea de a o înveseli pe Adelina. 20 dintre ei au reușit. Doar patru au fost premiați pentru efort. La trei dimineața, ultima ediție de vară a revistei noastre muzicale radiofonice a luat sfârșit. Ne reîntâlnim pe 92,7 MHz prin septembrie!

■ Andrei P.

Lee Cooper prezintă Concursul CARGO

Vrei să câștigi o pereche de jeansi Lee Cooper? Nimic mai simplu! Decupează sigla și răspunde la întrebări. După tragerea la sortii, pot fi ai tăi. Nu uita să ne trimiți măsurile tale și adresa exactă.

AL DOILEA CÂȘTIGĂTOR: Dragoș Nicoară din București (a trimis 25 de taloane)

Au fost 634 de răspunsuri corecte! Iată ce trebuia să scrieți:

1. Cel mai proaspăt membru al grupului Holograf este Marius Bațu.
2. Titlul albumului de debut al trupei Vița de Vie este „Rahova”.
3. Titlul melodiei pe care Cargo o cântă alături de R.A.C.L.A. este „Anarhia”.

Ediția a III-a

1. Care este componența actuală a trupei CARGO?
2. Care sunt titlurile celor două albume lansate de CARGO până acum?
3. Care sunt cele patru piese noi cântate de CARGO la ediția din acest an a TOP T Buzău?

Hot Line Lee Cooper (pentru comenzi și informații): 323.46.55/323.27.41.

Răspunsurile le așteptăm la adresa: Vox Pop Rock, C.P. 307, O.P. 22, sector 1, București, cod 71100. Data limită: 23 august.

DOI JR INDRĂGOSTIȚI DE R'N'R: ȘTEFAN BĂNICĂ ȘI CAMIL PETRESCU

● Prima ediție a emisiunii „Vox Pop Rock” s-a derulat sub noua egidă tot pe 4 iulie, avându-l în studio pe Gabi Cotabiță. Zeci de telefoane ne-au adus tot atâtea critici și laude pentru programul oferit între 17,45-20,45. ● Pe 11.07, în studio a venit Camil Petrescu Jr., urmașul celebrului scriitor, actual cetățean american. Ca fost realizator de emisiuni muzicale la Europa Liberă și apoi DJ în SUA (unde locuiește acum), a avut multe de povestit despre Bill Clinton, Cornel Chiriac, istoria rock'n'roll, Ștefan Bănică Jr. și multe altele. Premiile ediției au fost acordate de Intercont Music și Digital Record. Telefonice, am dialogat cu Paul Ciuci (de ziua lui), Vasile Șeicar (după ziua lui) și cu Vali Sterian (după

întrebări, au fost multe concursuri și peste 60 de telefoane de la ascultători. ● Pe 18 iulie, primii musafiri au fost cei de la Voltaj (cu două înregistrări noi și cu planuri de plecare peste hotare). A urmat Adrian Romcescu. Ne-a povestit despre Danemarca, despre trupa Academica, despre Engelbert și Tom Jones, despre Mamaia și Mălina, despre albumul său „Nu vreau să te pierd” (pe care l-a oferit cu generozitate ascultătorilor premiați). A urmat Paul Ciuci (telefonice, pentru că era bolnav). Amănunte despre albumul Compact, despre Marlboro Tour '97, despre statutul de tătic. Vali Sterian a revenit după o lungă absență, așa că subiectele au fost numeroase: muzica noii generații pe care o

GIGI GHEORGHIU LUAT LA MILOC DE TALISMAN

ADRIAN ROMCESCU. PREFERĂ SCĂRILE DIN TVR

